THƯ VIỆN HÀ NỘI | ĐC
HVL790

THẾ LỮ

MẤY VẦN THƠ

MẤY VẦN THƠ của THẾ LỮ, in tại nhà in Ngày Nay,
80 Quan Thánh Hanoi, xong ngày 25 Mai 1941. Ngoài
những cuốn giấy bản, có in riêng 72 cuốn Dó,
đánh số từ I đến LXXII, 12 cuốn Dó thượng
hạng đánh số từ A 1 đến A 12, 24
cuốn Impérial Annam à la cuve
đánh số từ MVT 1 đến MVT 24
và hai cuốn Crème Simili
Japon đánh dấu T S L K.
110 cuốn sách quí
đều có chữ ký
của tác giả

Thôi! Hãy để giọng buồn thương ta thán
Cho chúng tôi là một bọn nhạc công,
Trăm ngàn năm nẫy mãi sợi tơ lòng,
Ca những khúc sầu vui, tình thiên-hạ.

Chán nản ư ? Các anh đừng than-thở,
Cứ im. đi, rồi bảo cho tôi hay.
Lựa giọng buồn, tôi sẽ vặn trầm giây
Và gọi gió, gọi thông, lên tiếng họa.

(LỰA TIẾNG ĐÀN)

tặng Nguyễn-tường-Tam

NHỚ RỪNG

(Lời con hổ ở vườn Bách-thú)

GẬM một khối căm hờn trong cũi sắt,
Ta nằm dài, trông ngày tháng dần qua,
Khinh lũ người kia ngạo mạn, ngẫn ngơ,
Giương mắt bé riễu oai linh rừng thẳm
Nay sa cơ, bị nhục nhằn tù hãm,
Để làm trò lạ mắt, thứ đồ chơi,
Chịu ngang bầy cùng bọn gấu dở hơi,
Với cặp báo chuồng bên vô tư lự.

Ta sống mãi trong tình thương nỗi nhớ
Thủa tung hoành hống hách những ngày xưa.
Nhớ cảnh sơn lâm, bóng cả, cây già,
Với tiếng gió gào ngàn, với giọng nguồn hét núi,
Với khi thét khúc trường ca dữ dội,
Ta bước chân lên, dõng dạc, đường hoàng,
Lượn tấm thân như sóng cuộn nhịp nhàng,
Vờn bóng âm thầm, lá gai, cỏ sắc.

NHỚ RỪNG

Trong hang tối, mắt thần khi đã quắc,
Là khiến cho mọi vật đều im hơi.
Ta biết ta chúa tể cả muôn loài,
Giữa chốn thảo hoa không tên, không tuổi.

Nào đâu những đêm vàng bên bờ suối
Ta say mồi đứng uống ánh trăng tan ?
Đâu những ngày mưa chuyển bốn phương ngàn
Ta lặng ngắm giang-sơn ta đổi mới ?
Đâu những bình minh cây xanh nắng gội,
Tiếng chim ca giấc ngủ ta tưng bừng ?
Đâu những chiều lênh láng máu sau rừng
Ta đợi chết mảnh mặt trời gay gắt,
Để ta chiếm lấy riêng phần bí mật ?
— Than ôi ! thời oanh-liệt nay còn đâu ?

Nay ta ôm niềm uất hận ngàn thâu,
Ghét những cảnh không đời nào thay đổi,

NHỚ RỪNG

Những cảnh sửa sang, tầm thường, giả dối :
Hoa chăm, cỏ sén, lối phẳng, cây trồng ;
Giải nước đen giả suối, chẳng thông giòng
Len dưới nách những mô gò thấp kém ;
Dăm vừng lá hiền lành, không bí hiểm,
Cũng học đòi bắt chước vẻ hoang vu
Của chốn ngàn năm cao cả, âm u.

Hỡi oai linh, cảnh nước non hùng vĩ !
Là nơi giống hầm thiêng ta ngự trị,
Nơi thênh thang ta vùng vẫy ngày xưa,
Nơi ta không còn được thấy bao giờ !
Có biết chăng trong những ngày ngao ngán,
Ta đương theo giấc mộng ngàn to lớn
Để hồn ta phảng phất được gần ngươi,
— Hỡi cảnh rừng ghê gớm của ta ơi !

tặng Khái-Hưng

TIẾNG GỌI BÊN SÔNG

(Lời Chinh-phu)

TA là một khách chinh phu,
Dấn bước truân chuyên khắp hải hồ.
Mũ lọt bốn trời sương nắng gội,
Phong trần quen biết mặt âu lo.

Vất vả bao từng, chi xá kể ?
Gian lao như lửa rèn tâm chí.
Bấy lâu non nước mải xông pha,
Chưa phút dừng chân, chưa lúc nghỉ.

Trong thủa sinh bình, đôi mắt ta
Không hề cho đẫm lệ bao giờ ;
Cười phen thất bại, khinh nguy hiểm,
Nện gót vang đường nhịp khúc ca.

Đang độ nam nhi vui trẻ hoài :
Sầu tư bi thiết, gác bên tai,
Trái tim chỉ rộn khi căm tức
Ghét lũ vô nhân, giận nỗi dời.

TIẾNG GỌI BÊN SÔNG

Trong khi lật đật rẻo sông Mê,
Trận gió heo may đuổi nhạn về,
Bụi cuốn đường xa, chinh khách mỏi.
Bỗng nghe tiếng hát vẳng bên kia.

Tiếng hát trong như nước ngọc tuyền,
Êm như hơi gió thoảng cung tiên,
Cao như thông vút, buồn như liễu :
Nước lặng, mây ngừng, ta đứng yên.

Chinh phu trong dạ nhường tê tái,
Quay gót ta buồn trông trở lại,
Đường vẫn còn xa, còn phải đi,
Song le tiếng hát bên sông gọi :

« Đi đâu vội bấy, hỡi ai ơi !
Mà để cho nhau luống ngậm ngùi ?
Em trẻ, em son, em lại đẹp.
Sang đây chung hát khúc ca vui !

« Hỡi khách ! sang đây với bạn tình.
Vui đi ! người được mấy xuân xanh ?
Ưu tư chi để sầu mây nước,
Kìa cành hoa đua rỡn trước cành. »

Tiếng ái-ân kia réo rắt hoài,
Mà lời mây nước giục bên tai.

TIẾNG GỌI BÊN SÔNG

Đau lòng rứt mối tơ vương vấn,
Nước mắt đầu tiên lã chã rơi.

Vì chưng ta cũng biết yêu đương,
Mà cuộc tình duyên gặp giữa đường,
Trong lúc non sông mờ cát bụi,
Phải đâu là hội kết uyên ương?

Âm thầm từ giã cô thôn nữ,
Cô đứng bên sông không hát nữa,
Lòng ta thổn thức còn đê mê
Nhịp với lời ai nhường than thở.

Âm thầm ta lại bảo cô rằng:
« Mặt đất mang mang biết mấy chừng,
Em có yêu ta thì gắng đợi,
Đem lòng mà gửi lên cung trăng.

« Ở chốn đường khơi ta nhớ em,
Thì lòng ta sẽ hóa ra chim
Bay lên lưu luyến bên cung nguyệt
Sẽ ngỏ cho nhau thấu nỗi niềm. »

Ta đi theo đuổi bước tương lai,
Để lại bên sông kẻ ngậm ngùi
Chí nặng bốn phương trời nước rộng,
Từ nay thêm bận nỗi thương ai.

LỰA TIẾNG ĐÀN

Gửi cho bạn Mỹ-thuật ở Hà-nội

TRONG nhà tranh, một mình tôi than thở
Với cây đàn, tập giấy. Các anh xa.
Sáng hôm nay, sương biếc tỏa mờ mờ
Như hương khói đượm đầu cau, mái rạ ;
Ánh hồng tia rắc ngọc châu trên lá,
Trời trong xanh chân trời đỏ hây hây,
Tiếng chim xuân nhí nhảnh ở trong cây.
Cảnh vui thế, sao tôi còn buồn nữa ?

Bởi vì gió ở đây trong trẻo quá :
Tiếng đàn tâm reo rắt nẩy càng cao,
Bởi vì đây duy có Nàng Ly-Tao
Với bao nỗi tiếc thương hồi quá vãng
Vẫn cùng tôi ở chung nhà bầu bạn.
Tôi bùi ngùi âu yếm mối bi ai,
Và để sầu tư mơn trớn lòng tôi,
Nên cảnh đẹp lại thêm chiều mai mỉa.

LỰA TIẾNG ĐÀN

Tôi muốn sống cuộc đời thi-sĩ, để
Uống say nồng, nhưng chỉ thấy chua cay,
Tìm mộng vàng trên cảnh lộng trời mây,
Mây thường biến : trời như lòng, tẻ ngắt.
Được lăn lóc mãi trong đời Mỹ-thuật
Như các anh, vui sướng trẻ trung sao !
Các anh đi len lỏi giữa xôn xao,

Và cười cợt ở trong luồng gió hụi ;
Đập vang gót trên bờ hè Hà-nội,
Rủ nhau xem vẻ đẹp của lầm than,
Thấy hình tiên ngay giữa đám trần gian,
Và bôi đỏ lên những màu u ám.

Thôi ! hãy để giọng huồn thương ta thản
Cho chúng tôi là một bọn nhạc công,
Trăm ngàn năm nẩy mãi sợi tơ lòng
Ca những khúc sầu vui, tình thiên hạ.

Chán nản ư ? Các anh đừng than thở,
Cứ im đi, rồi bảo cho tôi hay.
Lựa giọng buồn, tôi sẽ vặn trầm giây,
Và gọi gió, gọi thông, lên tiếng họa.
Nỗi buồn sẽ theo mây mờ mịt tỏa,
Bạn hữu ôi ! cất tiếng ta cười chung,
— Để cho tôi được chút vui cùng.

TIẾNG TRÚC TUYỆT VỜI

tặng Tường Bách

TIẾNG địch thổi đâu đây,
Cớ sao mà dẻo dắt ?
Lơ lửng cao đưa tận lưng trời xanh ngắt,
Mây bay . . . gió quyến mây bay . . .
Tiếng vi vút như khuyên van, như dìu dặt,
Như hắt hiu cùng hơi gió heo may.

Anh chiều thu
Lướt mặt hồ thu,
Sương hồng lam nhẹ lan trên sóng biếc,
Rặng lau già xào xác tiếng reo khô,
Như khua động nỗi nhớ nhung, thương tiếc
Trong lòng người đứng bên hồ.

Cô em đứng bên hồ
Nghiêng tựa mình cây, dáng thần thơ.

TIẾNG TRÚC TUYỆT VỜI

Chừng cô tưởng đến ngày vui sẽ mất,
Mà sắc đẹp rỡ ràng rồi sẽ tắt
Như bóng chiều dần khuất
Dưới chân trời.

Cho nên cô nghe tiếng trúc tuyệt vời,
— Thổn thức với lòng cô thổn thức,
Man mác với lòng cô man mác —
Cô để tâm hồn tê tái, bâng khuâng.

Ta muốn nâng
Tấm khăn hồng lau mắt lệ cho ai,
Vì ta sợ má đào kia phai,
Cũng như ta đã ca
Khuyên ngày vui trở lại
Cùng với ánh quang minh còn mãi,
— Cho người với cảnh quên già.

tặng Ngô bích San

TIẾNG SÁO THIÊN THAI

Ánh xuân lướt cỏ xuân tươi,
Bên rừng thổi sáo một hai Kim-Đồng.
Tiếng đưa hiu hắt bên lòng,
Buồn ơi ! xa vắng, mênh mông là buồn...
Tiên-Nga tóc sõa bên nguồn,
Hàng tùng rủ rỉ trên cồn đìu hiu;
Mây hồng ngừng lại sau đèo,
Mình cây nắng nhuộm, bóng chiều không đi.
Trời cao, xanh ngắt. — Ô kia
Hai con hạc trắng bay về Bồng-lai.
Theo chim, tiếng sáo lên khơi,
Lại theo giòng suối bên người Tiên-nga :
Khi cao, vút tận mây mờ,
Khi gần, vắt vẻo bên bờ cây xanh,
Êm như lọt tiếng tơ tình,
Đẹp như Ngọc-Nữ uốn mình trong không.
Thiên-Thai thoảng gió mơ mòng,
Ngọc-Chân buồn tưởng tiếng lòng xa bay...

CON NGƯỜI VƠ VẨN

tặng Trần bình Lộc

TIẾNG pháo rắc trong thành-phố vắng.
Mưa phùn rây, cùng ánh đèn yên-lặng
Gội lên mặt đường đen, loáng và xa.
Hai dẫy nhà kín cửa đứng trơ trơ
Điềm nhiên, mặc kệ con người vơ-vẩn.

Đó là một kẻ không nơi trú ẩn,
Bốn phương trời xuôi ngược bấy lâu nay,
Tôi ba mươi theo bước tới nơi đây,
Giữa hoan-lạc, riêng thấy mình trơ-trọi.

Chàng ta ấn hai tay vào đáy túi,
— Túi rỗng không, mà lòng cũng rỗng không —
Lê gót mòn trên đá, ngửng đầu trông
Những ảo-tượng vô hình cho kẻ khác.
Cơn gió thổi. Lá bàng rơi lác-đác,

CON NGƯỜI VƠ VẨN

Cùng rơi theo loạt nước đọng trên cành
Những cây khô đã chết cả mầu xanh.
Trong giây phút lạnh lùng tê tái ấy,
Người thiếu-niên chợt vô tình ngó thấy
Cửa nhà ai hé mở. Liếc nom vào :
Dưới ánh đèn lộng lẫy khóm hoa đào
Đương say đắm quyện lấy màu hương khói ;
Nétkhảm tủ trè, chữ vàng câu đối,
Chậu xứ cây xanh, cốc ngọc thủy-tiên
Thoáng hiện ra một cảnh bình yên
Và đầm ấm, — êm-đềm và đầy đủ.

Mưa vẫn gội. Xa xa tràng pháo nổ
Bỗng phá tan bề tịch-mịch đêm khuya...
Ngảnh mặt đi, thầm lặng bước chân đi :
Hỡi người bạn ! Anh định về đâu đó ?

TRƯỚC CẢNH CAO RỘNG

(Trên bờ bể Đồ-sơn một buổi chiều)

MẶT trời dần khuất.
Vòm cao, mây lững thững về.
Chiếc thuyền xa, buồm thẳng, không đi
Trên bể phẳng như tấm màn lụa xám,
Bãi bể ướt, sắc trời in loáng.
Tôi bước lên, người trong cõi hư-vô,
Tai vẳng nghe tiếng gió mơ hồ,
Tiếng rủ-rỉ của hàng thông im đứng,
Với tiếng sóng đỗ xô từng phút lặng.

Tôi rộng nhìn ra bốn phía xa khơi :
Cảnh minh-mang riêng có bóng hình tôi
Đang thơ-thẩn với nỗi lòng bát ngát.

TRƯỚC CẢNH CAO RỘNG

Như một kẻ bộ-hành ngơ ngác
Lạc vào nơi đồng đất hoang-vu,
Tôi mang theo một mối hoài u,
Tìm chẳng thấy nhẽ uyên-thâm trong tạo-vật.
Ngừng bước nản tôi trông vời Bí-mật
Trông bầu xanh nét mặt nghiêm trầm,
Trông bốn phương trời nước mịt mù tăm,
Và tôi hỏi : Biết tìm đâu, Chân-Lý ?
Cao-Thâm hỡi ! Ôi Vô-Cùng Vô-Đề !
Mây bằng bay, sóng hằng cuốn, gió không ngừng
Nghe thấy chăng ? Hay ngờ biết cùng chăng ?
Nỗi thao-thức một tâm hồn nhỏ bé ?

tặng Vũ đình Quỳ

NGƯỜI PHÓNG ĐÃNG

HÀ-NỘI mưa phùn mù mịt.
Lá bàng rơi, rơi từng màu đỏ chết ;
Phố vắng hai bên lặng ngắt như tờ.
Tôi bước lên, chân đếm những vần thơ
Mặc gió lạnh bên tai sùi sụt thổi
Và để mặc lòng không đang khóc đòi.
Phấn mưa bay, đọng giọt bám quanh vành
— Như điểm trang ngọc chuốt sáng long lanh —
Chiếc mũ triều-thiên trên đầu thi-sĩ.
Cảnh buồn rũ. Tâm hồn tôi vui trẻ,
Cùng Nàng-Thơ lựa chọn các màu thơ
Để tả hơi lam ôm ấp vừng cây xa
Với lớp nhà giốc ngược hình trên đường loáng.
Trời thấp. Mây ảm-thầm, và nặng,
Gội bâng khuâng lên thành phố với lòng tôi.
Tôi rảo bước đi trong nhịp reo cười
Rũ bụi nước trên mình cùng nỗi buồn trong trí.
Gió thổi ám dần đường vắng-vẻ,
Thì bứng nồng nàn, tôi mải tiến lên,
Cho đến khi Hà-Nội sáng trưng đèn
Mới sực nhớ : đêm nay không chỗ nghỉ.

tặng Nguyễn trọng Phấu

ÁC MỘNG

TÔI mơ thấy đang nằm trên vũng máu,
Chống tay lên nghe tiếng những hồn kêu,
Khắp bốn phương loè loẹt lửa trời chiều,
Muôn vật đẫm trong một màu đỏ khé.
Tôi chợt hiểu : hình ảnh đời là thế :
Có phải còn vui đẹp lắm đây chăng ?
Tôi muốn quên đi trong thú mơ màng,
Và gượng cất tiếng cười che tiếng khóc.
Nhưng Số-Mệnh vẫn chưa vừa lòng độc,
Nhất định dùng quyền lực hại tôi chơi,
Bắt tôi hết đau khổ lại ngược xuôi
Trên hòn đất, than ôi ! thân kiến muỗi.
Thắt lại rồi buông, tha ra mà đuổi,
Không sớm cho tan nát lẫn thân hèn.
Tôi muốn lịm đi một giấc cầu yên,
Thì kéo dậy, lay hồn cho mở mắt !
Trên vực thẳm, một ngón tay khe khắt
Khiến tôi nhìn ra khắp cõi mênh mông
Là chốn nhân-gian đang uống máu nồng,
Nuốt một nửa, còn phun nhau một nửa.

LỜI THAN THỞ CỦA NÀNG MỸ-THUẬT

tặng Nguyễn đô Cung.

EM đứng em buồn cạnh khóm lau,
Khóm lau than trước gió đêm thâu,
Gió thâu khóc với trăng thâu lạnh.
Ai biết tình-quân em ở đâu ?

Than ôi ! Mới được mấy thu nay,
Gặp gỡ tình-quân giữa cảnh này
Là chốn em quen cười với gió,
Với trăng, với nước, với mây bay...

Họa-sĩ qua chơi lúc bấy giờ,
Lòng em phơi phới trí ngây thơ :
Em xinh, em đẹp mà không biết,
Không biết vì em ai ngẩn ngơ.

LỜI THAN THỞ CỦA NÀNG MỸ-THUẬT

Lân-la, người khách lạ nên quen,
Rồi ngón tay tình chắp mối duyên.
Cái thủa ban đầu lưu luyến ấy
Ngàn năm chưa dễ đã ai quên.

Em thấy chàng yêu mới nhớ ra
Tên em là Đẹp, bạn em là
Bao nhiêu cảnh tượng, muôn hình sắc:
Ánh sáng, non sông, mây, cỏ, hoa...

Em càng trang điểm để thêm xinh,
Và để màu tươi của Ái-tình
Điểm khắp bầu trời thêm vẻ đẹp,
Hồ kia thêm biếc, núi thêm xanh.

Hay đâu cơn gió lạ đâu đâu
Thổi lại cho em những mối sầu:
Bạn ngọc thưa về, em khắc khoải,
Cười, nhưng phảng phất vẫn lo-âu.

LỜI THAN THỞ CỦA NÀNG MỸ-THUẬT

Rồi bỗng ngày kia em mới hay
Tình-quân em đã chán nơi đây.
Chàng đi theo-rồi tơ duyên khác.
— Hỡi mộng lòng ơi ! ôi bóng mây !

Nay biết cùng ai ngỏ nỗi-niềm ?
Tình-quân không dám ở cùng em,
Yêu nhau, yêu cả trong gian khổ :
Chàng hám vinh-hoa mải miết tìm.

Như nàng Ngọc-Nữ ở Thiên-thai,
Tiếc mãi chàng Lưu vẫn luyến đời,
Em đứng bên trường ân-ái cũ,
Rồi em than khóc bạn tình ơi !

Rồi ánh trăng kia, với gió thâu,
Với gương hồ lạnh, với ngàn lau,
Với bao cảnh đẹp vui khi trước
Ủ rũ vì em nặng khối sầu.

KHÚC CA HOÀI XUÂN

tặng Nguyễn tường Cẩm.

TIẾNG ve ran trong bóng cây râm mát ;
Giọng chim khuyên ca ánh sáng mặt trời,
Gió nồng reo trên hồ sen rào rạt.
Mùa xuân còn, hết ? khách đa tình ơi !

Khách đa tình ơi ! Mùa xuân đã hết.
Này nghe tiếng diều sáo dẫn mây đi,
Có phải chăng, dầy những lời tha thiết ?
Lời tiếc xuân như hát khúc phân ly.

Ta rắp nâng lời chào ngày mới mẻ,
Vì Đông, Thu, hay Hạ, cũng như xuân :
Cũng có tình riêng với lòng thi-sĩ.
Ta vui ca trông ngày tháng xây vần.

KHÚC CA HOÀI XUÂN

Nhưng ta thấy ai kia đang tựa cửa,
Tiếc bóng chiều, đôi mắt dõi chân mây.
Ta cảm nỗi hoài xuân cùng thiếu nữ,
Cùng cô-em đôi má đỏ hây hây.

Nên ngừng bút khoan vẽ màu chói lói
Của ngày hè muôn cảnh sắc tưng bừng,
Cất tiếng hát, trông cô em ta gọi :
Hỡi giai nhân ! nghe tiếng hát ta chăng ?

Nghe tiếng ta trong bóng ve gieo mát,
Trong lời chim, trong giọng sáo chơi vơi...
Hãy gắng quên nỗi bâng khuâng man mác,
Mà vui đi ! thiếu-nữ đa tình ơi !

MẤY VẦN
NGÀY THƠ

tặng Nguyễn lương Ngọ

TÔI

SUỐT đêm thức để trông ai,
Ô kìa ánh lửa đỏ ngời phương đông,
Nhởn nhơ cây núi nhuộm hồng,
Đẹp như cô gái yêu chồng đêm nao?

CỎ MÁN

Đêm qua trăng khóc trên trời,
Để cho nước mắt nó rơi trên cành,
Giọt châu trắng, lá cây xanh,
Anh kia có biết tâm tình tôi chăng?

TÔI

Kia cô con gái thần thơ,
Đứng trên đỉnh núi trông chờ ai đấy?
Cỏ bay, cái váy cũng bay...
Trên không con nhạn đón mây chập chờn.

CÔ MÁN

Chập chờn con nhạn đón mây,
Cỏ cao đón gió, tôi đây trông chồng.
Lòng tôi, anh biết cùng không ?
Ngày tưng bừng cũng lạnh lùng như đêm.

TÔI

Đêm ngày cô những lạnh lùng,
Bởi chưng cô chửa có chồng, như ai.
Hỡi cô con gái kia ơi !
Thôi đừng khóc nữa, kẻo tôi thêm buồn.

CÔ MÁN

Tôi buồn tôi lại buồn thêm,
Tôi trông mây nước, tôi thèm duyên tơ.
Mắt tôi, nước mắt như mưa,
Tôi không muốn gạt, tôi chờ ai lau.

TÔI

Ai lau nước mắt cô mình ?
Dưới đây duy có một mình ta thôi.
Cầm khăn lông những bồi hồi,
Lệ ta cũng chửa ai người lau cho.

MẤY VẦN NGÂY THƠ

Thân ta lưu lạc giang hồ,
Giận đời muốn khuất những trò đảo điên,
Để lòng theo đám mây huyền,
Mây đưa ta bước tới miền gió trăng.

Ở đây mây núi, cây rừng,
Nước non thanh sạch cách chừng phồn hoa.
Chim đèo nhắn gió đèo ca,
Du hồn mơ một giấc mơ không cùng.

Giữa nơi bát ngát mịt mùng,
Tấm lòng thơ cũng nặng lòng ái-ân.
Thân tuy muốn thoát duyên trần,
Nhưng còn vương mối nợ nần muôn năm.

Đờn lòng, ta sắt ai cầm
Lại đây hòa điệu, hòa âm, ta cùng
Du dương chung khúc mơ mòng...
— Mây cao với núi trập trùng kia ơi !

tặng Phạm đình Tân

THỨC GIẤC

Gió mây đuổi giấc mơ màng,
Tỉnh ra thấy ánh trăng vàng bên chăn.
Trước cửa sổ, đầy sân những bóng
Cành lá đen lay động vật vờ...
Một cơn gió vội vàng qua ;
Sau hiên sào-sạc mấy tờ chuối xanh ;
Lá bay chạm bức mành vắng vẻ ;
Muỗi bên màn se sẽ than thân ;
Sâu thêm rủ rỉ âm-thầm,
Nỗi muôn đêm, một tiếng ân-hận dài ;
Dế chân cỏ siết mài bóng tối ;
Bờ lau xa quốc gọi buồn theo ;
Trời khuya rạng rỡ dìu hiu,
Thoảng nghe lọt tiếng sáo diều trong trăng.

tặng tác-giả « ĐỜI MƯA GIÓ»

BÊN SÔNG ĐƯA KHÁCH

Lòng em như nước Trường giang ấy,
Sớm tối theo chàng · tới ; Phúc-Châu.

(Lời Kỹ-Nữ)

TRỜI nặng mây mù. Mấy khóm cây
Đứng kia, không biết tỉnh hay say.
Đỗ bờ sông trắng, con thuyền bé,
Cạnh lớp lau già, gió lắt lay.

Tôi tiễn đưa anh đến tận thuyền
Để dài thêm hạn cuộc tình duyên;
Thuyền đi, tôi sẽ rời chân lại.
Tôi nhớ tình ta, anh vội quên.

Thuyền khách đi rồi, tôi vẫn cho
Lòng tôi theo lái tới phương mô?

BẾN SÔNG ĐƯA KHÁCH

Bâng khuâng trong cõi sầu vô-hạn.
Không khóc, vì chưng mắt đã khô.

Đâu biết rằng anh cũng chỉ là
Khách chơi giây lát ghé chơi qua;
Rồi thôi, níu áo không tình nữa,
Để mặc mình ai khổ ước mơ.

Tôi chỉ là người mơ ước thôi,
Là người mơ ước hão! Than ôi!
Bình-minh chói lói đâu đâu ấy,
Còn chốn lòng riêng u-ám hoài.

Mà biết vô duyên vẫn cứ mong,
Trăm năm ôm mãi khối tình không,
Trọn đời làm kẻ đưa thuyền khách:
Thuyền chẳng, trơ vơ đứng với sông.

HÁI HOA

NHẸ nhàng, em hái đóa hồng tươi,
Dưới vẻ xuân chào buổi sớm mai,
Trong lúc chim xuân mừng nắng mới
Nhuốm đào sắc trắng khóm hoa mai.

Em thấy lòng chan chứa cảm hoài.
Lẳng lơ gió lá nhủ bên tai :
Vườn xuân đằm-thắm tình âu-yếm,
Thơ thẩn vì đâu, xuân-nữ ơi !

Tình-quân em ở chốn xa xôi,
Chắc thấy xuân sang, cũng ngậm ngùi
Cho kẻ tựa thời gian ngóng bạn,
Mắt buồn trông thấy cảnh xuân vui.

Rũ hạt sương hoa, giọt lệ rơi,
Nâng hoa ân-ái để lên môi.
Tình-quân nếu cũng trông mây, hẳn
Cảm thấy tình em thả tuyệt-vời.

Có ai đem hộ đóa hồng tươi,
Để bạn lòng em đón lấy cài
Bên phía trái tim chàng thổn-thức :
Tròng hoa hẳng tưởng miệng em cười.

Gửi cho Tứ Lý

CÂY ĐÀN MUÔN ĐIỆU

TÔI là người bộ hành phiêu-lãng
Đường trần gian suôi ngược để vui chơi :
Tìm cảm-giác hay trong tiếng khóc, câu cười,
Trong lúc gian-lao, trong giờ sung-sướng,
Khi phấn-đấu cũng như hồi mơ-tưởng.
Tôi yêu đời cùng với cảnh lầm-than,
Cảnh thương-tâm, ghê-gớm, hay dịu-dàng,
Cảnh rực-rỡ, ái-ân hay dữ-dội.

Anh dù bảo : tình tình tôi hay dổi,
Không chuyên-tâm, không chủ-nghĩa : nhưng cần
Tôi chỉ là một khách tình-si [chi ?
Hạm vẻ Đẹp có muôn hình, muôn thể.
Mượn lấy bút nàng Ly-Tao, tôi vẽ,
Và mượn cây đàn ngàn phiếm, tôi ca
Vẻ đẹp u-trầm, đắm-đuối, hay ngây-thơ,
Cũng như vẻ Đẹp cao-siêu, hùng-tráng
Của non-nước, của thi-văn, tư-tưởng.

CÂY ĐÀN MUỐN ĐI U

Dáng yêu-kiều tha thướt khách giai-nhân ;
Ánh tưng bừng linh hoạt nắng trời xuân ;
Vẻ sầu muộn ảm-thầm ngày mưa gió ;
Cảnh vĩ-đại sóng nghiêng trời, thác ngàn đổ
Nét mong-manh, thấp-thoáng cánh hoa bay ;
Cảnh cơ hàn nơi nước đọng bùn lầy ;
Thú sản-lạn mơ-hồ trong ảo mộng ;
Chí hăng-hái đua ganh đời náo-động :
Tôi đều yêu, đều kiếm, đều say mê.

Tôi sẵn lòng đau vì tiếng ai bi,
Và cảm khái bởi những lời hăng-hái,
Tôi ngợi-ca với tiếng lòng phấn-khởi,
Tôi thở than cùng thiếu nữ bâng khuâng,
Tôi véo von theo tiếng sáo lưng chừng,
Tôi yên-ủi với tiếng chuông huyền diệu,
Với Nàng-Thơ tôi có đàn muôn điệu,
Với Nàng-Thơ, tôi có bút muôn mầu ;
Tôi muốn làm nhà nghệ-sĩ nhiệm-mầu ;
Lấy Thanh-Sắc trần-gian làm tài liệu.

tặng Lan Sơn

LỜI MỈA MAI

Rũ bụi mờ trắng áo,
Tôi ngoảnh trông lại quãng đường đời.
Sống với người ta chừng hăm sáu năm thôi,
Mà tôi thấy mình đã nhiều tuổi lắm.
Vì có lẽ bao nhiêu mùi cay đắng,
Bao nhiêu hồi gian truân
Với bao nhiêu lớp trông-gai trên bước phong-
Tôi đã nếm, đã quen, đã trải. [trần
Nỗi đau khổ, hỡi lòng ơi ! có phải
Đã khiến cho thời xuân thắm của ta
Mau đi tới buổi thu già ?
Có phải chăng nỗi ưu-tư quá sớm
Đã sớm in bao nét răn lên trán,
Đã khiến cho cả đến miệng ta cười
Cũng ngậm đầy những vẻ mỉa-mai ?

LỜI MIA MAI

Ngày xưa, lòng còn dễ tin, trí còn bỡ ngỡ,
Mắt còn thấy toàn màu rực-rỡ,
Tôi dấn bước đầu trong cảnh trần-gian,
Mang tâm tình người niên thiếu nồng nàn,
Tôi yêu đời. Nhưng bị người ghen ghét.
Tôi muốn dâng tấm tình yêu tha-thiết
Yêu say-mê, yêu đắm-đuối cho giai-nhân,
Nhưng lòng tôi chân-thành, chỉ đầm thắm ái-ân,
Tôi chỉ giàu riêng tình-cảm,
Thứ tiền-tài mà giai-nhân không hám !
Mang vết thương, tôi đi tìm kẻ tâm giao,
Nhưng thân-thế tôi là thân-thế ba đào,
Không được lúc bình-yên vui có bạn.
Rồi tủi phận, trơ-vơ, chán-nản,
Chẳng tin yêu, mà cũng chẳng thương ai,
(— Vì tình - duyên, ân-nghĩa ở đời,

LỜI MAI MỈA

Cho cả nỗi sầu tư đau xót nữa,
Cho đến cả chân-tình, than ôi ! tôi cũng sợ
Là những trò giả dối của người ta —)
Tôi ngược xuôi trên đường thế mịt mờ,
Giữa những đám chen chúc, đập dồn và náo động,
Vẫn như bước trên cánh-đồng xa rộng :
Bấy nay thui thủi một mình.

Nhưng trong khi phấn đấu đua tranh,
Lòng nhân-thế gian-ngoan mà lòng tôi ngờ vực,
Trong những lúc giang-hồ cay cực,
Vừng cây xanh bỗng rẻo rắt tiếng chim ca,
Khiến cho người non-nước động hồn thơ...
Tôi đứng lại, đưa tay lau mắt lệ
Mà vui ngắm cảnh tươi cười mới mẻ;
Tôi thực lòng hưởng phút say-sưa.
— Vì cảnh thiên-nhiên không lừa dối bao giờ.

Gửi cho Vũ văn Hiền

TÔI MUỐN ĐI

Ngày xưa, lòng còn dễ tin, trí còn bỡ ngỡ,
Mắt còn thấy toàn màu rực rỡ
Tôi dấn bước đầu trong cảnh trần gian...
(Lời Mỉa Mai)

TÔI muốn đi bên cạnh cuộc đời,
Trăm năm theo dõi đám mây chôi,
Mê xem những cảnh chiêm bao biến,
Hạnh phúc lòng riêng đó, bạn ơi!

Đời tôi duy đẹp lúc còn thơ,
Sự thực bùn than bởi đã mờ
Sau bức màn tiên: lòng dạng dột,
Ngày xanh không ám chút ưu-tư.

Cặp mắt xưa kia thấy những hoa;
Miệng cười đưa đón tháng năm qua:
Xuân tươi chắc hẳn không ngày cỗi
Như tuổi thơ-ngây tưởng chẳng già.

Lòng thơ xưa có ngón tay tiên
Mơn-trớn; tai nghe tiếng dịu hiền

TÔI MUỐN ĐI

Của gió vờn hoa trăng dỡn lá ;
Đa tình, yêu vẻ đẹp thiên-nhiên.

Đắm đuối say mê có thế thôi ;
Nợ lòng êm-ái. Nhưng chao ôi !
Mắt trông ngày rõ đường gian hiểm,
Ngờ vực lòng đo đắn mọi người.

Hai mươi sáu tuổi mà xem nhưởng
Quá nửa đời rầu rĩ nắng sương.
Các chén chua cay hồ rốc cạn,
Nhọc lòng ôm nặng nỗi bi thương !

Đã quyết bao phen khổ cũng cười,
Nhưng đời vui đẹp quá, anh ơi !
Những vai Ganh-Ghét cùng Gian-Trá
Diễn kịch Trần-gian mãi chẳng thôi.

Cho nên tôi muốn sống riêng ra,
Chép tiếng đờn tiên đặt khúc ca :
Tôi hát, ánh nghe, quên khó nhọc
Trong khi lận đận trên đường xa.

Tôi đi tìm lại tuổi xuân xanh,
Tìm lại lòng tôi với chút tình
Trong trắng ngày thơ hồi trẻ dại.
Bước đời ngang dọc để riêng anh.

tặng Tú Mỡ

TỰ TRÀO

THẾ LỮ là một chàng kỳ-khôi :
Sống hôm nay không biết có ngày mai,
Cũng không thiết nhận cảnh đời trước mắt.
Tính giản-dị, lại ưa điều bí-mật,
Trưa mùa hè đi vẽ cảnh đêm trăng,
Ở Đồ-Sơn thuật chuyện trên rừng,
Đến khi lên thượng-du, có lẽ
Anh lại nghĩ chuyện vẩn-vơ dưới bể.
Người vụng-về, yên-lặng chẳng ai ưa,
Có bao nhiêu nết xấu không thèm chừa,
Ăn mặc thì lôi-thôi, lốc thốc :
Đến Hà-nội với chiếc quần cộc lốc,
Với đôi giầy vải trắng mang từ hạ sang đông;
Chiếc mũ dạ vàng, dúm dó, bẩn vô song,
Đội mưa nắng suốt từ Nam ra Bắc.

TỰ TRÀO

Đời dị-nghị đến thế nào cũng mặc,
Đi giữa đường anh cứ ngước trông trời,
Và dương dương vui-vẻ như người
Không bao giờ, không đời nào biết khổ.
Các bạn hữu ái-ngại dùm, thường dỗ
— « Anh dại chi mà lãng phí mất bao ngày ?
« Nghe chúng tôi, cứ tới ở đấy,
« Có tài trí thì cùng người thi-thố,
« Chớ quanh-hiu đời còn đâu là thú ?
« Đến ở đây mà vùng vẫy, đua ganh,
« Mua lấy cho mình đổi chút công-danh. »
Thế Lữ nghĩ ba hôm mới nói :
« Ồ phải đấy ! » Rồi ở ngay Hà-nội,
Anh ta vừa hoạt động, vừa mơ màng ;
Lúng túng như anh mán học làm sang
Trong một bộ áo quần rất lịch-sự.
Học đo-đắn, học dè, học giữ,
Học chen vai thích cánh, — học ra đời !
Nhưng chẳng bao giờ bỏ được tính dở hơi :
Là cứ tưởng trần-gian, ai cũng tốt.

TỰ TRAO

Ở đời này, quả thực thà là dốt !
Anh ta nào đã biết đâu rằng
Có bao nhiêu đức-tính cũng không bằng
Chỉ khôn khéo, gian ngoan là đạt tất !
Bỗng hôm nay, râu-rầu nét mặt,
Vắt bên tay « bộ quần áo văn-minh »,
Anh đến bảo tôi rằng : « Cái bước công-danh
« Thực chẳng có chút nào thi vị cả !
« Đừng đón hỏi, dỗ dành tôi nữa,
« Để cho tôi yên sống đời riêng tôi.
« Cuộc đời lang-thang giản dị, nhưng mà vui,
« Riêng cùng với Nàng-Thơ làm bầu bạn.
« Cái sung sướng phồn hoa tôi đã chán ! »
Rồi bỏ quên bao nỗi giận, buồn qua,
Anh ta buông bộ lốt chẳng nên thơ
Và lại giữ chiếc mũ tàng, đôi giầy trắng.
Với chiếc áo đã lợt màu vì sương nắng.
Anh ta đi, đi tìm chị Ly-Tao
Mà ít lâu nay không biết trốn nơi nao !

tặng Đoàn Phú Tứ

BÔNG HOA RỪNG

TRÈO lên trên đỉnh non cao
Nghe lời chim gọi, gió dào dạt thưa...
Bỗng đâu gặp gỡ tinh cờ,
Cô nàng cao vầy ỡm-ờ đứng trông.
Tóc cô gió lẳng lơ chòng,
Nắng vàng rỡn cặp má hồng hồng tươi.
Mắt như nước lặng in trời,
Cánh đào thắm nét miệng cười trong mơ.
Khiến ta lòng những say sưa :
« Phải người ta vẫn đợi chờ, đây chăng ? »

Trái tim đếm bước ngập ngừng,
Lại gần ta hỏi ai rằng : « Ai ơi !
Theo đường nước chảy mây trôi,
Để lòng ra khắp phương trời, ta xem

Ơ đâu nhắn gió đưa chim,
Ở đâu thiếu-nữ trông tìm người yêu.
Tới đây thấy cảnh đìu-hiu,
Phải chăng người ở trên đèo mong ta ? »

Bồi hồi, ta đợi lời thưa,
Nhưng cô sơn-nữ hững hờ trông mây...
Sóng rờn đôi mắt lung lay,
Tình xuân nồng đượm đôi mày thanh thanh,
Cười duyên đắm đuối trời tình
Lòng ta như muốn tan thành hư không.
Ta ôm thiếu nữ trong lòng :
Người yêu thoắt biến thành bông hoa rừng.

Bông hoa nay vẫn còn hương,
Lòng ta còn vết đau thương, không cùng.
Đinh hoa ở một bên lòng,
Ngàn năm tiếc giấc mơ mòng khi xưa.

MỘNG ẢNH

DƯỚI bóng dâm tàn lá,
Một giòng suối chảy mau.
Bọt nước quanh mình đá
Phun bông trắng phau phau,

Người đẹp đứng bên nguồn
Óng ả như mình liễu,
Mái tóc tả tơi buông
Mặc gió cành trêu ghẹo.

Cánh tay ngà lơi-lả
Vít chĩu nhánh cây xanh,
Lá vàng bay lả tả :
Như bướm lượn quanh mình.

Làn sóng mắt ngây thơ,
Nét miệng cười tươi thắm.
Chân đá nước hững hờ,
Khiến cho ta mê đắm.

Ta, tấm lòng man mác,
Vin hái quả cây tươi,
Ngảnh dâng cho Nhan-Sắc,
— Người đẹp đã đâu rồi,

VẺ ĐẸP THOANG QUA

HÔM qua đi hái mấy vần thơ,
Ở mãi vườn tiên gần Lạc-Hồ :
Cảnh tĩnh, trong hoa chim mách lẻo.
— Gió đào mơn trớn liễu buông tơ.

Nước mát hơi thu thắm sắc trời,
Trời xanh xanh ngắt đượm hồng phai.
Ai-ân, bờ cỏ ôm chân trúc,
Sau trúc, ô kìa ! xiêm áo ai ?

Rẽ lá, thi-nhân bước lại bên
Mấy vòng sóng gợn mặt hồ yên,
Nhởn nhơ vùng vẫy ba cô tắm
Dưới khóm hoa quỳnh lá biếc xen.

Hồ trong như ngọc tầm thân ngà,
Lồ lộ da tiên thỏ sắc hoa,

VẺ ĐẸP THOÁNG QUA

Mỉm miệng, anh - đào tan-tác rụng,
Tóc buông vờn mặt nước say sưa.

Say sưa, người khách lạ Bồng-lai,
Giận lũ chim kia khúc khích hoài.
Vạn khẽ gió đừng vi-vút nữa.
— Nhưng mà chim, gió có nghe ai ?

Lời oanh trên liễu, yến bên hồng,
Hạc ở trong không, phụng dưới tùng,
Bỗng chốc cùng nhau cao tiếng họa,
Đờn tiên dộn dã khắp tiên cung...

Hoa lá cùng bay, bướm lượn qua,
Người tiên biến mất — Khách trông ra :
Mặt hồ nước phẳng nghiêm như giận.
— Một áng hương tan, khói tỏa mờ.

Tặng Vũ đình Hoè

KHÚC HÁT BÊN SÔNG

NGÀY trước mỗi khi qua bên sông,
Văng vẳng đưa sang tiếng em hát,
Ta thôi ngắm trời xanh áng mây hồng,
Ta quên dạo vườn hoa gió bay ngát.

Ngày nay, ta cũng qua bên sông,
Lắng tai, không thấy tiếng em hát,
Ta hỏi thăm : em đã đi lấy chồng :
Trời nặng, mây mờ, gió hương cũng nhạt.

Thổn-thức ta ngồi ghé bên sông,
Giục tiếng lòng xưa ôn tiếng hát,
Mượn ánh lòng soi ấm khối mây bông,
Mượn hương lòng đượm thơm làn gió mát.

Ta là thi-sĩ ở bên sông
Tiếc cái vui qua cùng khúc hát :
Ngàn muôn năm vỗ nhịp một bên lòng
Ca nhớ lại thanh hương xưa đã tắt.

BÂNG KHUÂNG

TRỜI xanh dịu, sợi mây hồng vơ vẩn,
Trên bờ sông cô em đang thơ-thẩn
Đứng lặng nhìn mặt nước chiếc thuyền trôi,
Với ánh chiều thu bầm tím chân trời.
Cô buồn. Mà vì đâu, cô chẳng biết.
Có lẽ bao nỗi âm thầm, tha thiết
Bấy lâu nay ẩn kín một bên lòng,
Bỗng dưng nhân một phút hư-không
Trước cảnh rộng mịt mùng nơi sông nước,
Đã khiến cho tâm-hồn cô man-mác.

Gió đưa cành lá, ghẹo ánh tóc mai,
Cùng cô em chung một tiếng thở dài,
Mà giọt sương chiều điểm thưa trên lá
Cũng long lanh với hạt châu trên má.

Tuy nhiên, trong lúc bâng khuâng,
Cô thấy lòng cô phơi phới lâng lâng
Như bay cao, như tan theo mây gió,
Cô khoan khoái trong khi buồn thẩm đó,
Chính vì hồn thu vi vút ban chiều
Đã nhắc cho cô thấy lòng cô yêu.
Lần đầu hết, lòng cô mang tình ái,
Ôi vết thương sâu dịu dàng tê tái !
Nhưng yêu ai ? Mà đã có ai yêu ?
Cô chỉ biết trông sông nước đìu hiu,
Trông mây gió gửi nỗi buồn êm ái.

HỒ XUÂN VÀ THIẾU NỮ

tặng Thạch Lam

TRÊN mặt hồ in màu ngọc biếc,
Cô em đang bơi chiếc thuyền con,
Lắng-lơ như cái chuồn-chuồn,
Rỡn đuôi trên nước chập-chờn ghẹo hoa.

Chân gió nhẹ lướt qua làn sóng,
Nắng chiều xuân rung động trên cành,
Mấy hàng lau yếu nghiêng mình.
Cô em bỗng ngẩn-ngơ tình vì đâu ?

Đặt mái chèo, ngả đầu trên gối,
Trông mây chiều phơi-phới trên kia...
Hỏi xem mây có duyên gì,
Mà con chim én đi về lửng lơ...?

HỒ XUÂN VÀ THIẾU NỮ

Trên vừng trán ngây thơ, trong sáng,
Vẫn vơ qua một áng hương buồn.
Giây lâu, cô vẫn như còn
Lâng-lâng trông gửi tâm hồn lên cao.

Tiếng diều sáo nao-nao trong vắt,
Trời quang mây, xanh ngắt màu lơ.
Thuyền trôi, nước đầy hững hờ,
Hàng cây lặng đứng trên bờ trông mong

•

Ấy đăm-đăm mơ mòng chi đó,
Hỡi cô em má đỏ hây-hây?
Hỡi cô thiếu-nữ trông mây
Thẩn thơ nhìn chiếc én bay lưng trời?

Khiến cho cảnh bồi-hồi ngây ngất,
Tiếng sáo chưa nỡ rứt trên không,
Khiến cho hồ nước mịt-mùng,
Ngày không muốn hết, ta không muốn về.

NHAN SẮC

TRỜI có những buổi bình minh êm lặng,
Phấn hồng non phơn phớt dải chân mây;
Nhưng cô em có đôi má hây hây,
Làm phai nhạt cả màu tươi buổi sáng.

Trời có những giải mây huyền thấp thoáng
Như vấn vương lưu luyến quyện lòng ai ;
Nhưng khi cô buông áng tóc mây dài
Cho tay gió lướt bên thềm mơn trớn,
Lòng ta cũng chuyển theo làn sóng lượn.

Đã biết bao phen những buổi chiều thu,
Ta bâng khuâng tìm cảnh mộng bên hồ,
Nhưng ta chỉ tiếc khi ngồi lặng ngắm
Đôi mắt cô em như say, như đắm,
Như buồn in hình ảnh giấc mơ xa.

Vườn trần gian, dù thâu góp cả muôn hoa,
Lấy một nét cười mừng chim với gió,
Cũng không thắm tươi, say sưa, rực rỡ

NHAN SẮC

Bằng khi cô hé cặp mòi xuân
Mà lả lơi cười cợt với đông quân.

Nhưng em ơi, vẻ xanh tươi trong trời đất
Tuy đến hạn u-tàn, song chẳng mất :
Đông qua, lại thấy xuân sang.
Còn vẻ đẹp giai nhân, đằm đuối, rỡ ràng,
Gồm những áng tinh-hoa bao cảnh sắc,
Phải đâu cũng lâu bền như non nước ?

Một ngày kia, em ngắm lại dung nhan,
Em sẽ cùng ta buồn trách thời gian,
Tiếc cảnh vui qua, tiếc màu rực rỡ
Của xuân đời ngàn năm không về nữa.

Vậy thì yêu đi, vui mãi, bạn lòng ơi !
Để khi ánh quang minh soi thấy mả hồng phai,
Thấy áng tóc điểm thưa màu sương bạc,
Thấy nét thắm miệng hoa dần đã nhạt,
Nước hồ thu đôi mắt đã mờ ;
Em vẫn còn giữ được tấm lòng xưa.
Vì, em ơi, khi nặng mang tình-ái,
Thì xuân sắc nắng sương tuy dầu-dãi,
Ngày xuân xanh khe-khắt vô-tình qua,
Nhưng lòng xuân muôn tuổi vẫn không già.

HOA THỦY TIÊN

TRONG phòng sách, dưới ánh đèn rạng rỡ
Cụm hoa đào say sưa bừng mới nở,
Như tiên nga vừa thức giấc thần tiên,
Hoa thẹn-thò đương mắt ngạc-nhiên,
Vì đã thấy Vân-Sinh ngồi lặng đó
Tay nâng má, đăm-đăm nhìn cửa sổ.

Bên ngoài đen tối mịt-mù.
Phảng phất qua hơi gió lạnh mơ-hồ
Nhẹ đưa tới một làn khói pháo.
Cảnh sán lạn trong phòng thêm huyền-ảo.
Sinh khoan thai đến bên chậu thủy-tiên :
Mấy bông hoa trong lá lả lơi chen
Chưa muốn nở : chừng đợi chàng đến vuốt.
Chàng âu-yếm ngắm mấy giò trắng muốt
Chính tay chàng đã gọt tỉa, chăm vun,
Đã nưng-niu như mơn-trớn cánh chim non,
Như nương đỡ một trái tim đa cảm.

Chàng đứng lặng, để tâm-hồn mê-đắm

Vẩn-vơ theo mây khói, vẩn-vơ chôi
Trong hoa hương nơi giấc mộng Bồng-lai...
Bỗng tiếng pháo nổ ran đâu từ nẫy,
Mà lơ-đãng chàng vẫn không nghe thấy,
Nhắc cho Sinh sực tưởng tới Lê-Dung,
(Tên du dương êm dịu nhủ hên lòng).
Chàng lại nhớ chừng như có hẹn
Đúng giao thừa, giắt xuân về chàng sẽ đến
Thăm Lê-Dung trong biệt-thự Hoàng-Lan.
Sinh bước ra, lòng hớn hở thênh-thang,
Qua mấy phố âm-thầm và yên vắng...
Tới biệt-thự người yêu, chàng đứng lặng,
Đưa mắt nhìn ngơ-ngác cảnh chung quanh.
Chàng ngạc nhiên, lẩm bẩm riêng mình :
« Có lẽ ta nhầm ! » Vì chàng không thấy
Cây hoàng-lan tàn lá xanh đưa đầy
Ở bên mành tơ liễu. Nhưng đến khi
Ngưỡng mắt trông qua dặng tường-vi,
Thấy lớp nhà xinh tươi đỏm-dáng
Đang soi bóng lung-linh trên mặt ao yên-lặng
Vân-Sinh mới chợt nhớ ra
Đã từng phen vin cành yếu hái hoa,
Đã từng tắm dưới ao sen trong mát,
Từng đón gió bên hiên mà vui đưa tiếng hát,

HOA THỦY TIEN

Ung-dung, chàng nhẹ gót bước lên thềm.
Dãy lan-can trong bóng tối, im-lìm,
Như nghe ngóng tiếng hoa trong tiếng lá
Đang rủ-rỉ mách nhau trông khách lạ.
Chàng đưa tay toan mở cửa. Bỗng nhiên
Cửa nhẹ nhàng, thong thả, bình yên
Từ từ mở. Một làn hương man mát
Cùng với điệu dương-cầm xa xa, dìu dặt,
Thoáng đưa ra...
Như hơi gió xuân qua...
Chàng bước vào, thản nhiên trông bốn phía :
Phòng vắng lặng. Cách trang hoàng ý-nhị,
Đơn-sơ, nhưng quý-trọng, cao-thanh.
Ánh sáng không nguồn, một sắc trong xanh
Lặng giải trên mặt ghế nhung, bình nước ngọc.
Bốn lư trầm đường hoàng trong bốn góc,
Khói lam thong thả cao đưa :
Cảnh chập chờn như thực, như hư...
Vân-sinh đến bên bàn, ngồi xuống ghế ;
Cùng khói trầm, tâm hồn chàng êm-nhẹ
Mơ màng xa tỉnh, gần say.
Chàng cố nghĩ xem mình ở đâu đây,
Chợt trông thấy bức tranh xuân-nữ,
Đang thổi sáo bên đôi hươu rỡn múa.

HOA THỦY TIÊN

Vân-Sinh mang máng nhớ dần ra,
Bức tranh kia, chàng như đã thấy qua,
Cùng với cảnh êm đềm nơi phòng vắng,
Cảnh mờ-ảo như trong mộng tưởng.
Đang bâng-khuâng, chàng bỗng thấy bên rèm,
Chùm chim cười mấy đóa thủy-tiên,
— Mấy nụ hoa non ngậm màu kín đáo,
Nhường e ấp chưa muốn phô diện-mạo.
Chậu hoa, màu xứ xanh xanh
Chàng biết rằng trên có vẽ nàng Oanh,
Dưới bóng liễu thở than cùng Quân-Thụy.
Chàng lại biết đúng nửa đêm hoa sẽ
Bảo nhau cùng tung cánh nở đều...
Tâm hồn chàng rong ruổi đang phiêu-diêu
Trên thế giới, cõi u-uyên, xa lắc :
Nơi chàng đã sống qua đâu kiếp trước.
Vân-sinh bỗng thấy nhẹ nhàng,
Chuông đồng hồ phòng bên cạnh đần buông
Mười hai tiếng, vẳng đưa xa luồng sóng
Lòng chàng cũng theo chuông thầm xuyến động.
Chàng lim rim đôi mắt trông rèm châu,
Mà (chính Vân-sinh cũng không hiểu vì đâu)
Chàng tin chắc cánh rung rinh sẽ cuốn.
Chuông rứt tiếng. Khói nhạo nhão cuộn...

HOA THỦY TIÊN

Một ảng hương qua... Một tiếng thở dài
Của điệu tiên ca trong-trẻo, tuyệt vời
Se sẽ nổi. — Bức rèm châu biếng.
Từ khung tối, một nàng kiều diễm
Nhẹ bước ra, tươi như ánh bình minh.
Đôi mắt đen, dắm đuối long lanh
Như đôi ngọc huyền, sâu xa huyền bí.
Sinh đứng đậy. Giai nhân se sẽ
Nở cặp môi đắm thắm ánh-đào
Và dừng gót du-dương nàng nhẹ cúi chào.
Sinh đứng trước bóng kiều-nga nhan sắc,
Trí bâng-khuâng như người lạc bước
Giữa Bồng-lai chốn huy - lộng thần-tiên.
Song giai-nhân, chàng lại thấy quen qnen
Như đã cùng nhau nhiều lần gặp gỡ,
Trên mình ngọc, mảu áo xanh lá mạ
Uyển chuyển in theo nét uốn điệp dàng ;
Rủ bên vai giải khăn lụa tươi vàng
Buông lưu-luyến trên đôi tay trắng muốt,
Nàng cất tiếng nhẹ nhàng, nghe dịu ngọt
Như tiếng đàn ân-ái, nghe véo von
Như tiếng chim ca buổi sáng trên đầu non
« Chàng vui gót nơi đâu, giờ mới tới ?
Để chúng em những mong chờ mỏi đợi,

HOA THỦY TIÊN

Đã tưởng đêm nay xuân đến một mình
Nhưng vui thay, xuân đến với Vân-Sinh
Là xuân thắm. Em xin chào bạn ngọc ».
Rồi lơi lả, nàng tiến lên, trong lúc
Tiếng đã im mà âm hưởng vẫn bên tai
Văng-vẳng đưa nhạc điệu của Thiên-Thai,
Văng-vẳng reo ở trong lòng khách lạ.
Nàng sẽ vẫy. Cửa phòng bên đã mở,
Một nữ-tỳ lễ phép bưng ra
Một khay trà, chén ngọc thoảng mùi hoa,
Giai nhân mắt đưa tình, tay dâng nước.
Hương nước thoảng xông, lòng Sinh man mác
Màu nước xanh, lóng lánh, trong ngần,
Thấp thoáng trông như thấy cả vườn xuân,
Với trăm khóm thủy-tiên trong lòng chén
Phút biến đi nhưng rồi phút hiện.
Vân-Sinh nâng chén ngang môi
Cả tâm hồn chàng khoan-khoái, chơi vơi
Như bơi đắm đâu trong nguồn cực lạc.
Giai-nhân nói : « Đây chính là Hoa-các
Bọn chúng em mười hai nữ hoa tiên
Cùng với chàng ân-ái có tiền-duyên,
Mỗi mùa xuân, chẳng hay chàng có nhớ,
Chúng em lại cùng nhau ngỏ cửa

Đợi chàng đem xuân tới ta cùng vui...»
Rồi đưa tay, nàng mỉm miệng cười
Cất tiếng gọi : — « Tình quân ta đã tới,
Không ra đón, còn trang-điểm mãi ! »
Tiếng cầm ca réo rắt ở đâu đâu
Vẳng lại đưa ra. Rồi tự cửa rèm châu
Mười tiên nữ yêu kiều trong diễm-lệ
Áo xanh non, khăn lụa vàng, vui vẻ
Cùng đem theo hương nồng ngát bước vào.
Mười đóa hoa trên những cặp môi đào
Cùng tươi nở, biết bao tình ý thắm.
Vân-Sinh uống nước trà thơm đượm
Nghe tiếng tiên và ngắm dáng tiên-nga,
Càng thấy lòng thêm chan chứa, say sưa,
Chàng đem nỗi nhớ thương ra thổ-lộ,
Coi người tiên như bạn tình duyên cũ.
Lời chàng hoa-mỹ như lời thơ
Và tiếng chàng êm-ái như đờn ca.

Nhưng niềm vui sướng, chuyện ái-ân đang lúc
Như suối reo, bỗng nhiên ngừng khúc.
Một nàng hốt-hoảng đứng lên :

HOA THỦY TIÊN

« Thôi khuya rồi. Xin cho phép chúng em
Từ biệt chàng, để xuân sau lần tái ngộ. »
Rồi cả bọn tiên hoa cùng nức-nở,
Chàng nghẹn ngào khôn nói hết bao lời,
Lệ phân-ly lã chã tuôn rơi.
— Tiếng đàn tiên, càng xa càng tha-thiết,
Bầy tiên nữ còn ngại-ngùng chưa nỡ biệt,
Vân-Sinh còn lưu giữ vạt khăn vàng...
Bỗng thoảng qua cơn gió. Khói trầm tan,
Hương trầm nhạt, nguồn sáng xanh bừng trắng.
Bầy tiên biến. Bốn bề vắng lặng,
Đồng hồ treo đâu đó, điểm lạnh lùng,
Bảo chàng hay mình vẫn ở thư-phòng,
Ngồi trước khóm thủy-tiên mà chính tay chàng
Sinh ơ thờ đưa tay lau mắt lệ, [tỉa..
Nhìn chậu hoa : trên màu sứ xanh xanh,
Vẫn đậm đà nét vẽ Thôi-Oanh-Oanh
Cùng Quân-Thụy vẫn chưa thôi tình-tự.
Mười hai đóa thủy tiên đều đã nở,
Nhởn nhơ phô cánh trắng, nhị vàng.

Áng hương đưa, còn nhắc lại phút mơ màng.

TRẢ LỜI (1)

KHÔNG ! Thế-Lữ cũng chưa xa Hà-Nội,
Vẫn ngược xuôi trên các đường gió bụi
Chốn phồn hoa náo-nhiệt dưới ta đây.
Nhưng bởi vì đâu trong ít lâu nay,
Tôi thường thấy anh ta buồn chán lạ.
Bao nhiêu vẻ tươi cười, hớn hở
Biến nơi nao, để hương khói ưu-tư
Vẫn vương hoài trên nét mặt người thơ.
Lang-thang bước giữa những nơi đông đúc,
Anh quên hẳn bên mình người chen chúc
Đang vội-vàng tranh kiếm kế sinh-nhai.
Mắt thờ-ơ trông phố lại trông trời,
Trông nhà cửa tối tăm hay căn hàng rực rỡ,
Trông cảnh kiêu-xa cũng như đời lam-lũ:
Anh dửng-dưng nhường chẳng biết chi chi,
Thấy lạ-lùng tôi đã một đôi khi
Tìm Thế-Lữ hết lời căn-vặn hỏi.
Anh chỉ thở dài, mãi sau mới nói :

(1) Thay Tú-Mỡ trả lời một bạn đọc.

TRẢ LỜI

« Tôi là một kẻ mơ-màng,
Yêu sống trong đời giản-dị, bình-thường,
Cùng với Nàng Thơ tháng năm ca hát,
Chúng tôi quen cảnh mịt-mùng bát ngát
Của non cao, rừng cả ; cảnh đìu-hiu
Chốn đồng xa sương trắng chập chờn gieo,
Hay cảnh tổ-ràng, bướm tung bay, chim vui hót.
Tôi nâng đàn, nâng cao lời dịu ngọt,
Trông nước non thanh khiết chốn sơn thôn,
Gửi tiếng tơ lòng và gửi cả tâm-hồn
Cho hoa cỏ, cho gió mây, cho ánh sáng.
Kề vai nhau ở trong trường mộng tưởng,
Cùng tạo nên riêng một cảnh thiên đường,
Đầy hương hoa cùng tình ái du-dương.
— Bỗng một hôm, tự phương ngoại xa cách
Cơn gió phồn hoa thổi qua đời tịch-mịch
Đem tới cho tôi lòng ham-muốn tung hoành
Giữa vinh hoa lộng lẫy của văn-minh.
Tôi khuyên Thơ tìm đến nơi thành-thị,
Khuyên chung sống trong cuộc đời mới-mẻ.
Nàng ngại-ngùng, nhưng bởi đã quen chiều
Bạn tình thơ, nên nàng cũng ưng theo.

TRẢ LỜI

Rồi từ đó, trên các đường rộn-rã
Người ta thấy đôi thiếu niên bỡ ngỡ
Dắt tay nhau len lỏi bước đua chen
Và hiến cho đời đôi khúc đàn tiên
Đã ghi chép nơi gió sương tươi sáng.
Nàng sung sướng vì thấy tôi sung suớng
Buổi đầu tiên chào đón tiếng hoan-hô
Của khách giầu sang trong chốn kinh-đô.

— Nhưng Nàng Thơ tôi là người cả thẹn,
Không quen tiếng còi ô-tô, chuông xe điện,
Không quen màu sán lạn đất vui chơi
Nên từng phen nàng thơ thẩn ngậm ngùi
Thương tiếc cảnh êm đềm non nước cũ,
Gượng cười nói khi thấy tôi khuyên dỗ,
Gượng vâng theo khi tôi giục hồn thơ
So giây đờn chung họa mấy lời ca
Đem nhau bước vào trường boạt động
Tôi hăng hái muốn cùng ai vui sống

TRẢ LỜI

Mà vẫn đờn thơ mơ tưởng. — Nhưng than ôi !
Chẳng bao lâu, người tiên-tử, bạn lòng tôi,
Bỏ tôi lại với cảnh đầy gió bụi !
Nàng xa tôi để lánh xa Hà-Nội,
Để tránh nơi tôi mải-miết đua-ganh.
Tiếng ồn-ào nhộn nhịp Hà-Thành
Đã che át tiếng du-dương êm-dịu
Của khúc tiên ca xa-xăm trong trẻo.
Cho nên tôi chán-nản bấy lâu nay
Chiếc đờn lòng hờ-hững bỏ trùng giây
Và để mặc tơ nhện sầu chăng phím.
Tôi muốn tránh cảnh phồn-hoa đã chiếm
Mất lòng tôi, tìm cho thấy bạn Ly-Tao.
Nhưng non nước muôn-trùng, em than khóc ở nơi [nao ?
Ta biết hỏi ai ! hỡi tình-nhân kiều-diễm ?

GỤC HỒN THƠ

NÀNG Thơ ơi ! Nàng Thơ ! — Ta buồn lắm !
Nắng gay gắt trên khóm sen không thắm ;
Gió thờ-ơ không động bóng tàn cây ;
Đười trời xanh, mây quá trắng không bay ;
Hồ không sóng phơi mặt gương quá sáng ;
Thời gian đứng ; sắc hình trơ trẽn dáng,
Lòng ta không âu yếm, không vui tươi,
Không nhớ thương, không sôi-nổi.— Than ôi !
Cũng không cả nỗi đắng cay tê tái :

Nàng Thơ ơi, tâm hồn ta trống trải.

Ta đứng đây, lơ láo, hững hờ trông
Cảnh vô duyên không gợn tiếng tơ lòng ;
Ta đứng đây, thẫn thờ mơ bóng bạn,
Trông giờ khắc lặng mang niềm ngao-ngán,
Ly-Tao ơi, nương-tử của lòng ta !
Nỡ lòng du, sơ-lãng mối tình thơ ?

Tìm đâu thấy những phút giây êm-ái,
Những phút giây sán-lạn ánh thiêng-liêng

GIỤC HỒN THƠ

Ta cùng ai để tâm hồn mê mải
Tung ngọc châu gieo những khúc thần-tiên ?

Đâu những buổi non sông cùng lặng-lẽ
Đợi tay ta dìu dắt ngón tay ai.
Tạo nên bức tranh tuyệt trần hoàn mỹ
Lên không gian, thâu góp muôn màu tươi ?

Vì bạn ơi ! những khúc đờn reo ngọc
Với bức tranh chau-chuốt nét thanh cao
Là những bài thơ, nỗi tình cảm-xúc
Của lòng ta và của bạn Ly-Tao.

Nàng Thơ ơi, Nàng Thơ ! — Ta buồn lắm !
Đem lại đây áng hương hoa say đắm,
Đem lại đây làn sương gió mơ màng,
Đem lại đây, cùng với điệu du dương,
Những tiếng khóc than hay lời cảm-khái
Để lòng ta thôi đừng khô héo mãi !
Để cho ta khi ngắm nắng, trông hoa.
Khi đứng bên hồ đón gió đưa qua,
Ta được thấy ánh lòng ta rung động,
Ta được thấy hồn thơ ta gợn sóng,
Thấy miệng cười bạn tiên tử yêu kiều
Và cùng ai chung giấc mộng cao siêu.

NÀNG THƠ LẠNH

GIÓ bấc giục về, Nương Tử rét,
Bạn nghèo không sắm áo nhung tơ,
Sương thu gội mãi trên vai giá,
Ta lấy gì đây, đắp dáng Thơ ?

Ý THƠ

tặng Tô ngọc Vân

BÌNH tĩnh lại, bao nỗi lòng huyên náo !
Vì giờ đây muôn vật lắng trong đêm ;
Trong gió đứng, thanh âm treo khúc dạo,
Trong sương khuya, ngưng đọng áng hương chìm;

Hoa lặng sống trong đài, khoan độ nở ;
Cây ám-thầm khép lá gượm xôn xao ;
Nương bóng tối muôn loài sâu nín thở ;
— Thời gian qua, nghỉ bước trên từng cao.

Này là phút băn-khoăn trong ngóng đợi,
Phút anh-linh, huyền-diệu của tâm-tư
Ghi dấu vết giữa tháng năm thay đổi
Để ngàn sau nối lại với ngàn xưa.

Ấy là lúc ý thơ rung ánh ngọc.
Cùng Thi-tiện say giấc khói hương ngà,
Nhà thi-sĩ nâng niu bầu cảm xúc
Của trời mây đúc lại mấy lời hoa.

MƯA HOA

MỘNG hát, hai tay nhét túi quần,
Tiến lên, ngửa mặt đón mưa xuân,
Vui như đàn trẻ săn theo bướm,
Ta mải mê theo đuổi mấy vần.

Đi qua các phố quên người đông.
Trời rét hay chăng, chẳng bận lòng :
Ta thấy tâm-hồn đang rạng-rỡ,
Tưng bừng muôn cánh bướm hoa tung.

Trông khóm đào, mai bán khắp đường,
Ta cười, tưởng nhớ cảnh quê hương
Bồng-lai muôn thủa vườn xuân thắm,
Sản lạn, u-huyền, trong khói hương...

Rồi bao hình, sắc, bóng tiên-nga
Điêu luyện tô thành nét những thơ ;
Bao điệu thiêng liêng tê tái dạo
Chập-chờn theo tiếng gió bay qua.

MƯA HOA

Nửa ở Bồng-lai, nửa dưới Trần,
Ta đi, trong lúc cả trời xuân
Nồng say thắm nhuộm màu thi cảm.
— Chợt cánh hoa đào rụng dưới chân.

Lượm hoa, như lượm mấy lời thơ.
Hoa lại từ đâu nhẹ cánh đưa,
Một cánh rủ theo bao cánh khác :
Quanh mình tấp tới trận mưa hoa.

Theo lối hoa về rẻo bước lện,
Chân đưa lần đến cảnh thần tiên,
Đường cây uốn éo êm-đềm phủ,
Tàn lá xanh rờn ánh biếc xuyên...

Gió đưa hoa tới cành hoa lay,
Như quyến theo làn hương đắm say.
Như quyến theo lời tơ trúc nhẹ,
Ái-ân tha-thiết, vẳng đâu đây.

Đưa bước như vào trong cõi mộng
— Đàn, hoa, theo nhịp gót du-dương —
Ta đi tìm cõi nguồn tươi sáng,
Bỗng hiện trong hoa, bóng một nàng...

Một giai-nhân chuốt vẻ yêu-kiều,
Áo trắng in màu ánh ngọc reo,

MƯA HOA

Nhan-sắc như bài thơ tuyệt tác :
Mơ-màng, âu yếm điệu cao-siêu.

Mỉm miệng cười tươi như nắng xuân,
Mắt nhìn lưu-luyến bạn thi-nhân ;
Đưa tay nương vít cành hoa thắm,
Nàng hái từng bông thả xuống dần.

Đem cả tình thơ, với tấm lòng
Yêu mê riêng vẻ đẹp mênh mông,
Đón màu hoa rụng tay Nương-Tử,
Bỗng thấy lòng ta cảm não nùng...

Ô hay ! bao cánh thắm hoa đào
Chẳng ủ lòng ta ấm dịu sao ?
Chẳng đủ cho lòng quên khổ não.
Vì đâu réo-rắt khúc tiêu-tao ?

Giở hoa xem lại, ôi kỳ-ảo !
Trên cánh nhung tơ những nét huyền
Thầm viết lên màu năm tháng cũ :
— Lời thơ ghi những truyện tình duyên.

Chép lại lời thơ kể truyện xa,
Biết đâu không phải nỗi lòng ta
Bao lâu kiêu hãnh trong im lặng,
Thấy gió xuân về, cũng thiết tha.

NGÀY SƯA, CÒN NHO

NGÀY xưa, còn nhỏ, đi săn bướm,
Bướm sợ bay tìm trốn dưới hoa,
Ta thấy hoa cười mê-mải ngắm :
Thế là từ đấy biết Nàng Thơ.

Từ đấy đôi bên thường gặp nhau,
Trong rừng, cạnh suối, bất kỳ đâu,
Không thân, nhưng chẳng thờ-ơ lắm,
Bỡ-ngỡ e-dè cũng khá lâu.

Một hôm, (năm ấy mười hai tuổi),
Thơ thẩn ta ngồi với bóng trăng,
Nhìn giải mây trời theo gió chạy,
Hồn thơ đưa tới cõi bâng khuâng . . .

Những tiếng xa vời vấn quyện mây,
Những hình tươi sáng múa đâu đây

NGÀY XƯA, CÒN NHỎ

Rủ nhau hiện đến, cho ta ghép
Nên điệu thơ vàng sán lạn bay :

Bài thơ thứ nhất mới ra đời,
Chợt thấy như lông tuyết lặng rơi,
Như gió hồng mơn, như nắng dịu
Nhẹ nhàng, êm-ấm ủ trên vai.

Ngảnh lại : Nàng Thơ đã ở bên
Mỉm cười — Ồ ! khóe miệng trăm duyên !
(Lời nào tả được tinh lưn-luyến
Buổi mới ân-cần với bạn tiên).

Kết giao hẹn đến muôn ngàn kiếp,
— Vì bọn làm thơ hẳn sống lâu —
Ta với nàng tiên ca hát mãi,
Ngoài ra còn có thiết chi đâu ?

Cho đến ngày ta phải ngược xuôi,
Trong khi vất-vả cũng không thôi

NGÀY XƯA, CÒN NHỎ

Nhởn nhơ ngâm họa cùng nương tử :
Một cuộc tình thiêng ở giữa đời.

Nhưng nàng tiên ấy hay ghen lắm,
Chỉ muốn ta yêu có một mình,
Mà tấm lòng ta thì phóng lãng ;
(Lạ gì cái tuổi thuở xuân xanh ?)

Vì thế Nàng Thơ đã mấy phen
Trách ta mê-đắm mãi trần-duyên ;
Mấy phen ta thấy màu châu lệ
Thầm oán hờn ta dưới mắt đen.

Song le ta biết làm sao được ?
Vì ở trần-gian vẻ lệ kiều
Của khách giai-nhân thường vẫn bảo :
Yêu thơ đâu phải thực là « Yêu » ?

YÊU

TA đi thơ-thẩn bên vườn mộng,
Em nấp sau hoa khúc-khích cười,
Ngừng bước ta còn đương bỡ-ngỡ,
Lẳng lơ em ngắt đóa hồng tươi...

Em ném cho lòng ta đón lấy,
Bông hoa phong kín ý yêu đương.
Hay đâu hoa giấu mầm gai sắc
Sướt cạnh lòng ta mấy vết thương.

Yêu em từ đó ta phơi phới
Sống ở trong nguồn thú đắm say,
Nhưng cũng sống trong đau khổ nữa.
Miệng cười trong lúc nhắm chua cay.

ĐÊM MƯA GIÓ

tặng Đỗ đức Thu

Ta vừa đắm trong giấc mơ ghê-tởm :
Vừa buông tay ôm-ấp gái giang-hồ.
Đầy xác thịt, đầy tâm-hồn còn lợm
Vị chán-chường tràn lấn thú cay chua.

Mặc tấm thân lõa-lồ say mệt ngủ,
Ta ngồi, đăm nghe ngóng tiếng đêm sâu ;
Trên mái ngói cả một trời mưa gió
Vẫn sụt sùi dai dẳng suốt canh thâu.

Suốt canh thâu, đồng-hồ treo bức vách
Thong thả đưa, thong thả đếm từng giây,
Rành rọt điểm trong lòng ta tịch-mịch
— Trong lòng ta u-tối gió mưa bay . . .

Ta ngồi đó ; mắt van lơn tha-thiết
Thầm kêu xin Buồn Nản tránh xa đi ;
Gọi khiêu-khích, chúi vào trong mải-miết,
Để cho lòng tìm lại chút đê-mê.

Nhưng đau đớn ! — Tâm-hồn ngao-ngán quá
Thú vui tàn. — Mà giá ngắt như băng,
Trái tim mỏi, không buồn sôi nổi nữa.
— Ngoài, đêm khuya mưa gió vẫn không ngừng...

LỜI TUYỆT VỌNG

LÒNG ta hồ vỡ tan-tành,
Vì hờn, vì giận, vì tình, vì thương,
Vì cay đắng đủ trăm đường !
Than ôi ! ly rượu mơ-màng khi xưa.
Ai đem dốc cạn bao giờ ?
Chẳng cùng chia nửa, chẳng chờ hưởng chung.
Để ta tỉnh mãi mà trông :
Giữa nơi cát bụi mịt mùng, dần lan
Từ nơi vết nặng không hàn
Một giòng máu, lẫn bao hàng lệ châu.
Phải chăng đau khổ bấy lâu
Chứa chan nay lúc mạch sầu trào tuôn ?
Không, không ! Thuốc độc vẫn còn
Mà nguồn nghị-lực đương cuồn cuộn ra !
Tình nhân hỡi ! Bạn Mê-Hà !
Lại đây ! Này vết thương ta có mình.
Lòng ta dù vỡ tan tành,
Cũng còn thổn thức. Buộc lành cho nhau !
Nỗi mong ám khắp trời thâu,
Có nghe thấy tiếng khẩn cầu này không ?
Người yêu — hy-vọng sau cùng —
Mỉm cười đỡ lấy khối lòng đê-mê.
Tưởng tay nương vuốt, không dè
Bóp thêm cho máu dầm dề lại tuôn.

TRỤY LẠC

RƯỢU ân-ái đắm ngây lòng chán nản.
Rót tràn đi, rót nữa, tình nhân ơi!
Ta lắng nghe gió thoảng ở bên tai
Có phải chăng? Vẫn reo lời thống khổ?
Cứ rót nữa. — Bao giờ mê quá độ
Vơ tóc em lau cặp mắt đờ say
Rồi trông ra bầu khói thuốc mù bay,
Ta chỉ thấy những màu tươi sặc sỡ.
Ồ! những tấm thân nõn-nà nghiêng-ngửa!
Những trặng cười khoái lạc, giọng ròn tan!
Những điệu lẳng-lơ, khiêu-khích, nồng-nàn!
Những khúc hát lả-lơi hay ủy-mị!
— Hỡi gái giang-hồ! bạn tình ô-uế! —
Biết chăng em? đó là thú mê tơi,
Để cho ta không thiết đến ngày mai
Đời ta nữa. — Ngày mai, là lúc tỉnh.

TRỤY LẠC

Cũng như em, tâm-hồn ta đã lạnh
Tự lâu rồi ! từ cái thủa xa-xăm.
Mà ánh sáng chim ca, mà bóng gió âm-thầm,
Hay nét hoa tươi hay màu lá rụng
Cũng đủ khiến cho lòng ta rung-động.
— Ta ngây-thơ như cô gái đương xuân ;
Nhưng đến nay, cô ấy trải phong-trần,
Đã dày dạn, thấy đời thô rõ quá !
Lòng đã tắt không còn tin tưởng nữa,
Thì quên đi ! quên hết để say sưa,
Để mê-ly trong thú ái-ân vờ,
Để trốn tránh những ngày giờ trống trải ;
Em ơi, ta không đám để lòng ta nhớ lại,
Vì đôi phen, qua những phút điên cuồng,
Mảnh hồn thơ còn thoi thóp giữa đêm suông
Bắt ta tiếc quãng đời trong trắng mãi.

CHIỀU BẰNG KHUÂNG

LÀN gió bên sông lẹ cánh đưa
Nắng chiều tươi nhuốm cảnh trong mơ
Bóng cây trên cỏ vươn mình ngả ;
Tha thướt Nàng Xuân bước thẩn thơ ;

Trời biếc én nghe chèo vỗ nước ;
Nhớ nhung ai tiếc cánh buồm xa ?
Cô hàng đâu biết ta buồn nhỉ,
Đon đả ra chào hỏi khách qua.

ĐÀN NGUYỆT

(Trên Sông Hương một đêm trăng)

tặng Xuân Diệu

LÒNG ta hỡi ! Thôi đừng lên tiếng nữa !
Lặng mà nghe đờn nẩy khúc sầu thương.
Ngón tay rung, rung động cả đêm sương,
Khiến trăng nước đắm mơ hồn ly-biệt,
Khiến trong gió ngưng đọng niềm thống-thiết
Của bao nhiêu người đẹp khát tình duyên
Ôm nhớ nhung còn nức nở bên đèn.

Đêm khuya vắng thêm gợi thời xa vắng,
Tiếng bi-ai như vẽ hình cay đắng
Của chia-phôi, cùng thương tiếc đợi chờ
Trong bao thiên tình-sử não nùng xưa.

Thấy chăng ai ? trên sông khuya im sóng
Bàng-khuâng trôi một con thuyền mơ mộng,
Thuyền lênh-đênh gieo giữa cõi sương tan
Tiếng ngậm-ngùi muôn thủa của thời-gian.
Biết chăng ai ? bao nhiêu điều cực-khổ
Với bao nỗi hờn oan trong vũ-trụ
Cùng hẹn-hò thu lại một đêm nay,
Đương ủi non thánh thót ở trên giây,
Theo ngón đê-mê của bàn tay nghệ-sĩ.

Thuốc độc êm-đềm, ôi ! giọng đàn kiều-mị,
Bởi vì đâu gieo xuống mãi lòng ta
Những giọt nồng tê-tái vị say sưa ?

SÁNG

NẮNG soi áo trắng hoe đào
Theo cô đội nón kia vào trong sương,
Hơi lam xóa giải chân làng,
Ta đi, không biết con đường về đâu ?

TRƯA

ĐƯỜNG nắng. Trong dàu tiếng nói cười
Bay ra, ròn-rã ghẹo bên tai
Ngừng chân, rẽ lá tìm. Im phắc :
Vàng rọi lưa thưa, chẳng thấy người.

CHIỀU

CẢNH vắng. Trời hanh. Giáng mái chiều.
Buồn xa ngưng lại nỗi đìu hiu . . .
Bỗng đâu xao-suyến cây reo gió,
Bụi chạy đường khô lá đuổi theo.

TỐI

TRỜI cao vàng tắt, trên cây
Con chim bé nhỏ gọi ngày hôm sau,
Âm thầm mây rủ-rê nhau
Kéo di trốn cảnh u-sầu đêm tăm.

I

MA TÚY

KHÓI huyền lên, khói huyền lên...
Mắt say đậu ở ngọn đèn dần lu.
Tưởng bầu mây gió hư vô,
Tưởng vừng trăng lạnh mơ hồ đâu đây.
Ở đâu ta ở chốn này
Nằm trong Hờ Hững gối tay Vô Tình
Nhỏ to bạn hữu quanh mình
Trông ra vẫn có mà hình như không
Ưu tư rời bỏ cõi lòng
Hình hài thoắt chốc bình bồng phiêu dao
Dật dờ trí thấp hồn cao
Thoáng qua ngàn cánh áo đào thiên tiên.

II

MA TÚY

Khói huyền lên... khói huyền lên...
Mộng pha hơi tía hơi huyền trong mây
Bầu trời nồng ngát hương ngây
Kia trông trong đắm trong say muôn hình
Lung linh vàng dội cung Quỳnh
Nhịp nhàng biến hiện những mình Tiên-Nga
Chập chờn gần tưởng như xa
Ngọc reo muôn khúc đàn ca im lìm
Hàng châu lặng lẽ rơi chim
Dưới hồ trong vắt. Bên thềm đăm đăm
Hai cô lả lướt nghiêng nằm
Hai cô đứng thắp hương trầm hai bên.

Khói huyền lên... khói huyền lên
Thuyền trôi lững thững : Đào-Nguyên đâu rồi ?

tặng Huy Cận

ĐỜI THÁI BÌNH

THỦA ấy, nhiệm mầu sương gió biếc,
Trời mây huyền ảo đắm hồn thơ,
Cây im, vin bóng um tùm lá,
Sông chậm nguồn sâu nước đợi chờ.

Vi chưng — ngày tháng êm-đềm trôi —
Khi nắng hồng thiêng lướt cạnh đồi,
Khi cánh chim thần đâu vút lại,
Từng không dìu dặt tiếng xa xôi.

Ấy tiếng mơ hồ của ý Xuân,
Hằng năm ca ngợi đón Đông-Quân.
Nước non trong sáng thay màu mới :
Tấm áo đào tươi phủ khắp trần.

ĐỜI THÁI BÌNH

Cây im, sông lắng đợi Xuân về,
Trong lúc trần gian, dưới bóng the
Của buổi thanh-bình, thong thả sống,
— Từ nơi thành - thị tới thôn-quê.

Quả chĩu cành xanh, lúa ngập đồng.
Ông già yên lặng, tóc râu bông,
Chiều chiều chống tuổi trên cây trúc
Lững-thững đi nhìn giải suối trong.

Trên nền áng cỏ thơm mơn-mởn,
Con trẻ cười nô hất trái đào ;
Rũ lụa bên hồ ba bốn chị
Lả lơi đưa tiếng hát lên cao.

Từng bọn thư-sinh dạo trước đền
Ung dung hỏi liễu, ngắm hoa quen.
Đón làn hương gió, nhìn mây uốn,
Mơ cảnh Trường-An vống lọng chen...

Thành Đô với cảnh sắc huy hoàng
Cũng lặng chìm trong áng khói sương
Hoà thuận yên vui đời thái-lạc.
— Đồn xa, quân lính hoạ ca xang.

tặng tác-giả « ĐOẠN TUYỆT »

GIÂY PHÚT CHẠNH LÒNG

« ANH đi đường anh, tôi đường tôi,
Tình nghĩa đôi ta có thế thôi.
Đã quyết không mong xum họp mãi,
Bận lòng chi nữa lúc chia phôi ?

« Non nước đương chờ gót lãng du,
Đâu đây vẳng tiếng hát chinh-phu,
Lòng tôi phơi phới quên thương tiếc
Đưa tiễn anh ra chốn hải hồ.

« Anh đi vui cảnh lạ, đường xa,
Đem chí bình sinh dãi nắng mưa,
Thân đã hiến cho đời gió bụi,
Đâu còn lưu-luyến chút duyên tơ ?

« Rồi có khi nào ngắm bóng mây
Chiều thu đưa lạnh gió heo may
Dừng chân trên bến sông xa vắng,
Chạnh nhớ tình tôi trong phút giây ;

GIÂY PHÚT CHẠNH LÒNG

« Xin anh cứ tưởng bạn anh tuy
Giam hãm thân trong cảnh nặng-nề,
Vẫn để hồn theo người lận-đận,
Vẫn hằng trông đếm bước anh đi. »

Lấy câu khẳng-khái tiễn đưa nhau,
Em muốn cho ta chẳng thảm sầu.
Nhưng chính lòng em còn thổn-thức,
Buồn kia em giấu được ta đâu ?

Em đứng nương mình dưới gốc mai,
Vin ngành sương đọng, lệ hoa rơi,
Cười nâng tà áo đưa lên gió,
Em bảo : hoa kia khóc hộ người.

Rồi bỗng ngừng vui cùng lẳng lặng,
Nhìn nhau bình-thản lúc ra đi.
Nhưng trong khoảnh khắc ơ-thờ ấy,
Thấy cả muôn đời hận biệt ly.

Năm năm theo tiếng gọi lên đường,
Tóc lộng tơi bời gió bốn phương.
Mấy lúc thẫn-thờ trông trở lại,
Để hồn mơ tới bạn quê hương.

GIÂY PHÚT CHẠNH LÒNG

Ta muốn lòng ta cứ lạnh lùng
Gác tình duyên cũ thẳng đường trông.
Song le hương khói yêu đương vẫn
Phảng phất còn vương vấn cạnh lòng.

Hôm nay tạm nghỉ bước gian nan,
Trong lúc gần xa pháo nổ ran,
Rũ áo phong sương trên gác trọ,
Lặng nhìn thiên hạ đón xuân sang.

Ta thấy xuân nồng thắm khắp nơi,
Trên đường rộn-rã tiếng đua cười,
Động lòng nhớ bạn xuân năm ấy
Cùng ngắm xuân về trên khóm mai.

Lòng ta tha-thiết đượm tình yêu,
Như cảnh trời xuân luyến nắng chiều,
Mắt lệ đắm trông miền cách biệt,
Phút giây chứng mỏi gối phiêu lưu...

Cát bụi tung trời — Đường vất vả
Còn dài — Nhưng hãy tạm dừng chân,
Tưởng người trong chốn xa xăm ấy
Chẳng biết vui buồn đón gió xuân.

BÓNG MÂY CHIỀU

BẤY lâu nay xuôi ngược trên đường đời.
Anh thấy chăng? Tôi chỉ hát, chỉ cười,
Như vui sống mãi trong vòng sung sướng.
Vì tôi muốn để cho lòng tôi tưởng
Không bao giờ còn có vết thương đau,
Không bao giờ còn thấy bóng mây sầu
Vương vít nữa. — Bạn ơi! nào có được!
Trốn những cảnh dịu-dàng tôi dấn bước
Đi tìm nơi náo-động mà đua chen,
Mà tung hoành, lăn lóc — để mà quên —
— Nhưng có hay đâu lòng tôi vẫn nhớ!
Có hay đâu chỉ một hơi gió đưa cành lá,
Chỉ một phút đìu hiu lặng ngắm bóng chiều qua
Cũng đủ khiến tôi buồn tưởng quãng đời xưa.
Tôi chẳng muốn ôm lòng đau khổ nữa.
— Tôi không muốn nên mãi lời than thở —

BÓNG MÂY CHIỀU

Nên tới đây, trông hồ nước mênh-mông
Với ánh tà dương đưa nhẹ ảng sương hồng
Tôi muốn đem nỗi u-tinh tôi vẫn giấu
Mà ngỏ ra cho bạn hiền tôi thấu.
Bao nhiêu niềm thương, nhớ bấy lâu nay
Tôi muốn thả lên cao cho giải mây bay
Mang đi, mang đi xa! đừng trở lại!»

Văn-Sinh dắt tay tôi cùng đến dưới
Bóng một cây rủ lá trên mặt hồ
Nước trong xanh, thấm đượm màu thu.
Anh chỉ cho tôi trông về một phía
Làng xóm xa lần trong sương vàng tía
Của chân trời. — Rồi vẻ mặt bâng khuâng,
Sau tiếng thở dài, anh bảo tôi rằng:
« Ở đó, khoảng năm năm về trước,
Tôi đã sống một cuộc đời mộc mạc,
Một cuộc đời kín đáo, như người xưa,
Lấy gió trăng làm của cải, lấy văn thơ
Làm bạn hữu. — Lòng bình yên êm-lặng
Như mặt hồ không qua làn gió thoảng.
Mải trông mây quên lãng tháng, năm trôi,
Cùng chim ca đưa đón bao ngày vui.
Với non sông đang tưng bừng hớn hở

BÓNG MÂY CHIỀU

Bỗng tôi gặp một người thôn-nữ...

Tôi gặp cô một buổi chiều xuân,
— Một buổi chiều nồng thắm ái-ân,
Tôi lơ-đãng để tuổi xuân phơi phới
Nhẹ bước trên vừng cỏ xanh nắng dãi —
Đứng bên hồ, cô lả-lướt dựa mình cây,
Cặp mắt xa đắm đuối tận chân mây...
Ánh vàng reo trên mặt hồ sóng gợn
Phản chiếu lên đôi má đào mơn-mởn
Như vuốt ve trêu cợt vẻ u-sầu.
Làn gió qua phe phất tà áo nâu...
— Một chiếc lá bay,... một con chim khuất
Đang véo von lưu-luyến ngày xuân tắt.
— Nhưng hững-hờ, cô mặc tiếng chim ca,
Mặc lá vàng bay theo gió thoảng qua.
Mặc ánh tà dương còn dãi màu ly-biệt,
Quên cảnh vật bên mình, cô chẳng biết
Tôi ngập-ngừng đang rén bước lại gần.
Tôi thẫn-thơ, dừng gót, đứng tần ngần,
Và hỏi cô rằng : « Bóng chiều gần lặn,
Mà cớ sao cô em còn thơ-thẩn,

BÓNG MÂY CHIỀU

Nhớ-thương ai hay đứng đợi chờ ai ? »
Để cho sương gieo đầm ướt hai vai ? »
Cô ngảnh nhìn tôi, ngây thơ, yêu lặng,
Và thong thả đưa bàn tay mềm trắng
Lên gạt hàng châu lệ long lanh.
Tôi trông cô lòng chan chứa cảm tình,
Những e ấp muốn nhắc lời săn hỏi,
Nhưng mắt tôi thay tiếng lòng tôi nói.
Cô âu sầu gượng hé chút môi cười
Mà nỗi chua cay chưa làm kém màu tươi.
Rồi đưa mắt bâng-khuâng, rồi theo con đường
Dẫn về nẻo thị-thành xa vắng, | trắng
Cô đem nỗi lòng riêng ngỏ cho tôi nghe :
Ở làng xa, cô là gái thôn quê,
Một bữa qua đây gặp chàng công-tử
Đón hỏi cô ra chiều niềm nở.
Giữa cảnh êm-đềm hồ nước minh mang,
Nghe tiếng ai tha-thiết dịu dàng
Như gió lướt cành hoa, xúc động niềm ân-ái,
Cô vui thấy trải tim cô tê tái
Và ngây thơ dón lấy tấm tình yêu
Chàng hiến cho cô. — Rồi từ đó, chiều-chiều
Đi xe đạp từ xa chàng lại tới

BÓNG MÂY CHIỀU

Bên bờ hồ nơi chiều chiều có đứng đợi
Để cùng nhau ân-ái tự-tình,
— Như chim non mới biết cảnh trời xanh,
Cô sung sướng trong hào quang rực rỡ
Của giấc mộng xuân tưng bừng bao ánh lạ —
Bên tình-quân, cô âu-yếm dịu-dàng,
Trông về phía thị-thành sau áng sương lam,
Mà tơ tưởng cảnh ngựa xe náo động,
Mà tha-thiết mong cùng ai được sống
Trong cuộc đời chói-lói của phồn hoa,
— Trong cảnh thiên-đàng, đối với tấm lòng thơ,
Cô thường bảo với chàng: « Ngay từ khi gặp gỡ,
Em là gái thôn quê, chàng là người xa lạ,
Đôi bên nào có quen nhau ?
Song tấm lòng em, không biết bởi vì đâu,
Nghe tiếng ai như mây theo gió quyến
Đối với ai đã mặn tình lưu luyến. »
Nhưng lòng chàng đắm thắm dần phai
Đứng bên cô, tuy chàng nói, chàng cười,
Cô vẫn thấy đôi mắt chàng lơ-đãng
Không nhìn cô, chỉ mải trông mây thoảng...
Rồi một buổi chiều, cô đi mấy dặm đường
Mang lòng vui tim đến chỗ người thương

BÓNG MÂY CHIỀU

Hẹn hò đây. — Nhưng đến khi nắng tắt
Trên cành cao, tiếng một con chim khuất
Đã bơ-vơ nhắn gọi ngày hôm sau,
Mà bóng tình quân cô tìm chẳng thấy đâu.

Cô ngừng kể, mà trên đôi môi thắm
Còn chua chát nhuốm tươi màu cay đắng,
Rồi âu-sầu buông mấy tiếng thiết tha :
« Em không muốn trông ngày tháng ơ thờ
Trông ánh sáng đã hết màu rực-rỡ,
Không muốn sống chờ người không đến nữa,
Nên chiều nay em lại bước tới nơi
Mà bao phen em tình tự cùng ai
Để ôn lại chuyện tình duyên đã mất.
Em gọi gió thổi hên lòng hiu hắt
Gọi chim bay theo giải mây cao
Nhắn tình quân không biết ở nơi nao,
Rằng từ nay trên bờ hồ ân-ái
Không còn đâu cô gái quê chờ đợi.
Rồi ôm lòng đau, em sẽ reo mình
Xuống nước sâu cùng với khối hận tình
Muôn năm, muôn năm không bao giờ tan nát. »

Hơi sương gieo nỗi đìu hiu man mác

BÓNG MÂY CHIỀU

Trên mặt hồ và thấm đượm lòng tôi.
Muốn khuyên cô nhưng chưa lựa được lời,
Tôi đứng lặng hồi lâu bên tấm lòng thổn nữ
Đang âm-thầm với bao tình thương nhớ.
Rồi nhẹ nhàng như nâng tấm khăn hồng
Để buộc kín cho ai dấu vết thương lòng
Tôi sẽ nói : — « Cô em ơi, tuổi trẻ
Của cô em là đóa hoa thơm diễm-lệ
Mỉm cười đón ánh xuân sang,
Mà bạn tình kia chỉ là khách qua đường,
Không biết quý, không biết yêu hương-sắc,
Chàng chỉ thoáng trông rồi vội tìm vui thú khác.
Nhưng há vì ai hoa để kém màu tươi,
Há vì ai hoa nỡ để hương phai ?
Khiến cảnh xuân yêu-dấu hoa tha-thiết
Phải bùi ngùi nhuộm trong màu thương tiếc ?»
Tôi còn dịu dàng khuyên đỗ nhiều lời
Tuy văn-hoa ngơ-ngẩn, — anh đừng cười —
Nhưng chân thực, cho nên tôi cũng thấy
Đã thoa dịu được tấm lòng thơ ấy.

Tôi có một gian nhà nhỏ ở gần hồ,

BÓNG MÂY CHIỀU

Một lớp thảo trang giữa hoa là bốn mùa,
Nơi chim gió đua thắm, vời Nàng Thơ yểu điệu
Vẫn ngày, tháng đi về, duy còn thiếu
Chút ánh thiêng liêng của sự yêu đương :
Nhà tranh tôi còn thiếu trái tim vàng.
Tôi bèn rủ cô về cùng tôi ở đó
Và đem hết nỗi ái-ân chan chứa
Dâng cho cô, — đem hết nỗi chân-thành
Để yêu cô — dễ thay kẻ bạc tình.
Nhưng cô vẫn âu-sầu, khiến tôi e ngại,
Cô ủ rũ như nàng tiên ôm-ấp
Không đành lòng chung sống với người đời.
Nghe lời tôi, cô gượng đáp, gượng cười,
Nhưng đôi mắt cô vẫn thường đắm đuối :
Bao giờ cũng như mải còn theo đuổi
Hình ảnh xa xôi ở những đâu đâu.
Lòng tôi phảng phất lo ngay từ lúc ban đầu
Và tự nhủ tôi rằng : con chim xanh đó
Sẽ có ngày bay đi không về nữa.
Cho nên tôi hết sức yêu chiều,
Tôi lựa lời dỗ hỏi trăm chiều :
Cô muốn chi tôi cũng không từ chối.
Nhưng cô gái quê muốn ra chơi Hà-nội,

BÓNG MÂY CHIỀU

Muốn điểm trang, muốn quần áo sa hoa,
Để cho người tình-quân tệ bạc, hững hờ
Biết rằng cô không còn là thôn nữ,
Không còn dáng quê mùa mà ai chê bỏ nữa.
Cô lại muốn tôi ăn mặc âu trang,
Muốn cùng cô sống trong cảnh rộn ràng,
Trong giò bụi kiêu sa nơi thành thị.
Song tôi chỉ là một chàng thi-sĩ
Ở lều tranh, giàu được ít văn thơ.
Tôi bèn đem những vần âu-yếm, vì cô
Đã viết ra theo điệu lòng thổn thức,
Trong những lúc hồn thơ cảm xúc,
Mà du-dương ngâm đọc để cô nghe.
Tôi gọi cô, trở những đám mây đi
Dưới trời cao ; trở những chiều chói lói
Sau núi xa mịt-mùng sương biếc gội ;
Trở những bình-minh yên lặng vẻ tươi cười
Trong rặng cây xanh, lần bóng chân trời.
Tôi muốn cho lòng ngây thơ kia hoan lạc
Cùng với tôi yêu cuộc đời mộc mạc
Đầy hoa hương cùng thi vị thiên nhiên.
Đối với tôi, đó là thú thần tiên,
Nhưng đối với cô, đời tôi là buồn tẻ.

BÓNG MÂY CHIỀU

Nên những khi trước sân bóng xế
Khi bình-minh vàng nhuộm tươi cây,
Khi gió đưa chiếc nhạn theo mây . . . ,
Ngồi thơ thẩn bên thềm, lòng bát ngát
Cô vô-tình đem điệu thơ tôi quen hát
Để ngụ lời than trách bạn tình xa !
Trước lều tranh, vi-vút tháng, năm qua
Nhưng nỗi buồn cô vẫn còn tươi, còn thắm.
— Cô ơ thờ bên tấm lòng tôi say đắm.

Rồi một buổi thu kia, tạm vắng nhà tranh,
Tôi đành bán văn thơ cho khách thị-thành
(— Những văn-thơ mà bấy lâu tôi yêu quý,
Tôi đã rắp không bao giờ nỡ để
Cho người đời mua chuộc ; vì anh ơi !
Văn thơ kia tức là tâm-hồn tôi.) —
Tôi bán đi để mua các đồ tô-điểm
Mua y-phục tân trang của những trang kiều diễm
Chốn phồn hoa, về tặng người tôi yêu.
Mà tôi đây cũng sẽ bỏ cảnh nghèo
Với non nước nên thơ của Ly-Tao Nương-Tử.
Tôi đưa cô, sẽ cùng nhau sống giữa

Cảnh ngựa xe náo-nhiệt cô mơ màng.
Tôi trở ra về, lẹ gót vui mừng,
Nhưng than ôi ! trong nhà tranh, vắng ngắt :
Con chim xanh kia đã bay đâu mất ! »

Lặng tiếng buồn, Văn-Sinh nắm ta ytôi
Miệng chua cay sẽ nhách một nụ cười,
Anh nói tiếp : « Tôi thấy lòng tan nát,
Nhưng không khóc, vì bỗng cạn nguồn nước mắt.
Tôi thản-nhiên, nhẫn-nại, mà ngậm sầu.
Bạn ơi, ở đời này còn có vết thương đau
Nào ghê-gớm, khắt khe hơn nữa ?
— Tôi như người đã chết đi quá nửa.
— Anh tính xem trong thủa sinh bình,
Lần đầu tiên, tôi mới biết ái-tình,
Lần đầu tiên đã mang điều thất vọng !
Tôi muốn trẻ, muốn vui mà sống,
Nên bỏ nhà tranh, bỏ cảnh mơ hồ,
Xa tránh nơi còn hương khói chút tình xưa,
Rồi tôi đi. — Tôi dấn thân trong sóng gió,
Tìm bước đời lầm thau đầy gian-khổ
Để quên điều cay đắng trong tâm-hồn ;
Tôi tiến lên hoài, ca hát vui cười luôn

BÓNG MÂY CHIỀU

Để cho cõi lòng tôi chói lòa ánh sáng...
Nhưng chỉ một ảng mây qua của niềm nhớ tưởng
Cũng khiến cho lòng tôi tăm-tối những u sầu!
Tôi cố im đi! không ngỏ vết thương đau
Cho ai hay — Nhưng sức lòng có hạn.
— Nay nhắc chuyện xưa, tôi thở than cùng bạn
Bỗng thấy tâm-hồn phơi-phới nhẹ nhàng.
Có lẽ từ nay bao nỗi buồn, thương
Đã theo nguồn lời như theo nguồn nước mắt
Trút khỏi lòng mà trôi đi, mà tan mất.

Mục lục

	trang
NHỚ RỪNG	9
TIẾNG GỌI BÊN SÔNG	12
LỰA TIẾNG ĐÀN	15
TIẾNG TRÚC TUYỆT VỜI	17
TIẾNG SÁO THIÊN THAI	19
CON NGƯỜI VƠ VẨN	20
TRƯỚC CẢNH CAO RỘNG	22
NGƯỜI PHÓNG ĐÃNG	24
ÁC MỘNG	25
LỜI THAN THỞ CỦA NÀNG MỸ THUẬT	26
KHÚC CA HOÀI XUÂN	29
MẤY VẦN NGÂY THƠ	31
THỨC GIẤC	34
BÊN SÔNG ĐƯA KHACH	35

MỤC LỤC

trang

HÁI HOA 37
CÂY ĐÀN MUÔN ĐIỆU . 38
LỜI MỈA MAI . . . 40
TÔI MUỐN ĐI . . . 43
TỰ TRÀO 45
BÔNG HOA RỪNG . . 48
MỘNG ẢNH 50
VẺ ĐẸP THOÁNG QUA . 51
KHÚC HÁT BÊN SÔNG . 53
BÂNG KHUÂNG 54
HỒ XUÂN VÀ THIẾU NỮ . 55
NHAN SẮC 57
HOA THỦY TIÊN . . 59
TRẢ LỜI 67
GIỤC HỒN THƠ . . . 71
NÀNG THƠ LẠNH . . 73
Ý THƠ 74
MƯA HOA 75
NGÀY XƯA CÒN NHỎ . 78
YÊU 81

MỤC LỤC

trang

ĐÊM MƯA GIÓ . . . 82
LỜI TUYỆT VỌNG . . . 83
TRỤY LẠC 84
CHIỀU BÂNG KHUÂNG 86
ĐÀN NGUYỆT 87
SÁNG 88
TRƯA 89
CHIỀU 90
TỐI 91
MA TÚY 92
ĐỜI THÁI BÌNH 94
GIÂY PHÚT TRẠNH LÒNG . . 96
BÓNG MÂY CHIỀU 99